

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



№
161
ΑΡΧ. 6



ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΑΠΟ 4 — 10 'Ι-
ΟΥΛΙΟΥ ΕΧΟΥΝ ΔΕ ΑΠΟΛΟΥΘΩΣ:

1) Διά τας αποδόσεις και τας
επιχειρήσεις 11/ — 12 μ.μ.
του Σαββάτου (5), 7 — 8 μ.μ.
της Τετάρτης (9), 10.30 — 2 μ.
μ. της Πέμπτης (10).

2) Διά τὰ χρηματικά ζητήματα:
2 — 3 μ. μ. του Σαββάτου (5),
4 — 7.30 μ.μ. της Δευτέρας (7),
9 — 10 π.μ. της Πέμπτης (10).

3) Διά τὴν ἀγορὰν λαχείων:
6 — 10.45 π.μ. της Κυριακής
(6), 12 — 1 μ.μ. της Δευτέρας
(7).

4) Διά τὰ τυχερά παιχνίδια
12 — 4 μ.μ. του Σαββάτου (5),
8.30 — 10 μ.μ. της Κυριακής
(6).

5) Διά τὰς αἰσθηματικὰς συναν-
τήσεις 3.30 — 7 μ.μ. της Τρί-
της (8), 9.30 — 11 μ.μ. της Τε-
τάρτης (9).

6) Διά γάμους ἢ ἀρραβώνας
δὲν ὑπάρχουν κατ'ἀλλήλους ὥραι.

7) Διά τὸ μέλλον σας: 12 — 2
μ.μ. της Πέμπτης (10).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΟΙ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν
δοκτορά Κάμα πρέπει ἀπα-
ραιτήτως ν'ἀναφέρουν α) τὸ
ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μήνα,
γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μη-
νός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ ἐπὶ
δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπι-
στολαὶ δέον νὰ συνοδεύων-
ται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξι-
ας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντη-
σιν, θὰ διευθύνωνται δὲ
«Πρὸς τὸν περιοδικὸν «Θη-
σαυρὸς» — διὰ τὸν Δοκτορὰ
Κάμα — ὁδὸς Σανταροῦζα
5, Ἀθήνας.

Β ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ 1941.

— Ἐάν δὲν σὰς ἐδόθῃ ἀπάντησις
αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη, πα-
θόντων λόγων τῆς παρατηρηθείσης ἀ-
καμίας, ἢ ἐπιτολῆς σας. Ὁ
καυσιώτερος, ἴσως αἱ ἀπαντήσεις
μου: 1) Ἡ ζωὴ σας ἐμφανίζει
πλεῖστα ἐμπόδια καὶ καθυστερή-
σεις. Τὸ σφύρα ὀφείλεται κατὰ
ἐνα μέρος καὶ σὲ σὰς. Ἀντιλαμβάνο-
μεθα τὰς ἐκκαταστάσεις πού σὰς πα-
ρέχονται, ὅταν πιά εἰναι ἀργά.
Εἶνε ἀνάγκη τὴν περὶ τὸ αἰσθη-
ματικὸν γὰρ τὴν λύσιν ὧν τὸν ἀποδέσ-
των, πού εἶνε φυσικὸν νὰ σὰς ἀπα-
γορεύουν. 2) Κατόπιν αἰσθηματικῶς,
δὲν θραυδύνει πολὺ. 3) Ἀρκετὰ εὖ
τυχὴς. 4) Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα.
5) Ἐλαφροὶ πλυνισμοὶ τῆς υγείας
σας. Τίποτε τὸ σοβαρὸν. 6) 1943,
1951. Ἡμέρας Κυριακῆς, ἀριθμοὶ
9, λίθος σάπφειρος. 7) Ἡ οἰκο-
νομικὴ σας κατάστασις θὰ βελτιω-
θῇ αἰσθητῶς.

ΙΠΠΟΤΗΝ ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Καὶ
σεῖς ἐπίσης κἀνέχετε τὴν ἰδίαν πα-
ράλειψιν. Παρακαλῶ νὰ συμμορφω-
θῆτε μὲ τὰς γράφας πρὸς τὸν
«Σφύρα Μπουσγιέ ἀριθμ. 2».

ΑΠΗΛΠΙ ΣΜΕΝΗΝ ΧΩΡΙΑΤΟ.
ΠΟΥΛΑΝ. — Ρωμαντικὴ ἰδυστα-
σὶς, Στερεοὶ δὲ ὁρμηγὶ καὶ ζω-
τικότητος. Εἰς ὅ, μὴ γράφετε
δὲν μπορεῖ ἰδυστασὶς νὰ σὰς ἐξυπ-
ρήσῃ. Αἱ ἀπαντήσεις μου περὶ
ρίζονται εἰς ὁρισμένους προβλέψεις.
Πέραν τούτου, δὲν παρῶν εἰς
κανένα καὶ διὰ τίποτε τὴν συνερ-
γασίαν μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀ-
μοιβὴν πού μοῦ προσφέρεται, δὲν
με συγκινεῖ. Πρόβλεψις δὲ ὅτι δὴ
ποτε ὅλοο βελήσεται.

ΕΠΤΑΜΟΝ ΚΥΡΙΑΝ. — Δὲν
ἐλπίζω πιθανότητα συνάψεως δευ-
τέρου γάμου. Δὲν θὰ ἐπιρρίψῃ ὅλ-
ως τε νὰ ἔχετε σπράει τὴν προ-
συχὴν σας πρὸς μόνον τὴν κατὰ
δυνατὸν αὐτὴν, ἀλλὰ νὰ φροντίσετε
νὰ ἐρῆτε τὴν εὐτυχίαν μέσα εἰς τὸ
σημερινὸν περιβάλλον, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον ζῆτε. Ἀλλὰς τε, ὁ φίλος
σας δὲν ἔχει καμμίαν σκέψιν γὰρ
μου. Ἡ θέσις πού συζῶνται σὰς
ἐξελίσσεται θραυδύνει μὲν, ἀλλὰ

σταθερῶς. Αὐτὴ ἡ πολυπλοκὸς καὶ
τάσασις τὴν ὅποιον ἔχετε δημι-
ουργήσει εἶνε κατὰ νομίμω
τερματισθῇ. Δὲν σὰς συμφέρει
καὶ σὰς ἐκθέτει ἐπικινδύνως.
ΑἰΤΕΛΟΝ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ,
Χαλκίδα. — Παρασώθηκε ἀπὸ
τὴν φαντασίαν σας. Εἶνε καιρὸς νὰ
συνέλθετε καὶ νὰ ἀντιμετωπίσετε
μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν τὴν
προγνηστικότητά. Νὰ παρατηρή-
τε ἀπὸ τὸ παραδοτικὸν σκεδὸν τὸ
ὅποιον μοῦ γράφετε. Δὲν εἶνε προ-
αρισμένον νὰ ἐπιτύχῃ. Ἡ σημερι-
νὴ θέσις τῆς ζωῆς σας εἶνε ἀρκετὰ
ικανοποιητικῇ. Σημειώθηκε εἰς αὐ-
τὴν διὰ τὰ καλὺν περιεχόμενα τὴν κα-
τάστασιν σας. Ἡ υγεία σας εἶνε
καλὴ. Περιττωτὸν σὺντάμω. γὰρ
μου δὲν ἔλεπω. Ταξίδια ὅχι ση-
μαντικά. Κανὲν σὺνταμω.

ΚΛΑΡΚ. — Εἰσθε ἀρκετὰ ἀ-
συνάρτητος καὶ ἐνεργεῖτε γενικῶς
εἰς ὅλα μετὰ μεγάλην ἐπιπολαιότη-
τα. Ἀπὸ τὸ ἀδύνατον εἰς τὸ ὁ-
ποῖον περιηλθετε εἶνε εὐκολον νὰ
ἀπολλογῆτε, ἀν δεινὴ ἀνδριμὸν
καὶ ἄλλως. Πράκτειται περὶ μίας
ἐπιπολαιότητος περιεχόμενα, τὴν ὅποι-
ον πρέπει νὰ τερματίσετε. Ἡ ὁ-
γεία σας εἶνε καλὴ. Μὴν ἀνταρ-
χῆτε. Εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας νὰ
ὑποστηρίχῃτε σοβαρῶς. Καλὴ αἱ
κοινωνικὴ κατὰστασις. Θὰ καλῶς
ρεῦσιν περισσοτέρον εἰς τὸ μέλλον.
Νὰ μοῦ στείλετε τὰ στοιχεῖα τοῦ
ἀδελφοῦ σας.

ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΝ Κ. Ρ. Π. —
— Ἐχετε ζωὴν καὶ θερμὸν χα-
ρακτήρα. Δὲν σὰς ἐγκαταλείπει
ποτὲ ἡ αἰσθησις τῆς πραγματικότη-
τος καὶ αὐτὸ θὰ ἀποτελέσῃ ἐνα
πολύτιμον ἐφόδιον διὰ τὴν ζωὴν
σας εἰς τὸ μέλλον. Καλλιέργη-
τε καλὰ τὴν αἰσθησὶν. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς
χαριστεύσῃ ἀρκετὰ. Δὲν ἀποβλέπω
σημειῶσαι εἰς μερικὰς ἐρασιμακὰς πε-
ριπτώσεις τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Ἐνα
βαλὺ αἰσθημα θὰ σὰς καταλάβῃ
θραυδύνον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ὑ-
στερεῖ πληρὴ ἀνταπόκρισιν. Θὰ
σὰς δὴλῇ τὴν συντόμιαν εἰς ἕνα κα-
λὸν γάμον. Κοινωνικὰς θὰ κατὰ
ἐλπίδα καλὴν θέσιν. Σχετικῇ εὐ-
μερείᾳ. Ἀσθενεῖται ὅχι σοβαρῶς.
Θὰ κἀμετε ἀρκετὰ ταξίδια.

Ν.Κ.Δ. ΔΡΥΣ. — Ἀφήνετε νὰ
ἀλεσθῇ δειλὰ. Ὁ χαρακτήρ σας
σὰς διαφεύγει πολὺ εὐκαίριαν
εἰς τὴν ζωὴν σας. Σὰς κατέχει μίαν
εἶνε ὑπότροπος. Παραμένετε πάντοτε
τὸ ἀπορροιατικὸν καὶ γι' αὐτὸ
πολὺ δύσκολα εὐρίσκειτε κάποιον
ικανοποιήσιν. Θὰ ἐμφανίσετε μερι-
κά αἰσθηματὰ, τὰ ὅποια θὰ σὰς
τὰ τὴν ἐξέλιξιν των θὰ προσκοί-
σουν εἰς πολλὰ ἐμπόδια. Βλέπω
τὴν ἀποκατάστασιν σας θραυδύ-
νον κατόπιν συνουσιῶν. Ὁπωδι-
ποτε, θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ δι' ὀρι-
σμέναν περὶ τῆς τοῦ παρελθόντος.
Οἰκονομικὴ κατὰστασις δύσκολος.
Ἡ θελήσις τῆς θὰ εἶνε θραυδία.
Ἐτῇ 1943 καὶ 1946. Χρῶμα κα-
νοῦν. Λίθος σάπφειρος.

ΚΥΡΙΑΝ ΜΩΡΙΑΤΗΝ Μ. Μ.
— Δὲν εἰσθε σταθερὸς χα-
ρακτήρ. Τὰ αἰσθηματὰ καὶ αἱ σκέ-
ψεις σας ὀφίστανται συχνὰ διὰ
μνῆσιν. Νωθότης καὶ ἀδύναμις
εἰς τὰς ἐπιδοσεις σας. Πρέπει νὰ
ἀποβλέψετε εἰς τὴν προστάσιν ἑ-
συχρῶν προσώπων, τὰ ὅποια προ-
βλέπω θὰ σὰς ἐξοφλοῦν εἰς τὸ
ἀντιμετωπίσετε τὸν ἀγῶνα τῆς
ζωῆς. Ὁπωδιώποτε, ἡ ἐξελίξις
σας παρουσιάζει ἀρκετὰ μετα-
βολὰς. Πρέπει νὰ ἀποκαταστήτε τὴν
δραστηριότητά σας. Οἰκονομικὴ κα-
τάστασις μετρίαν. Ἡ φίλη σας ἔ-
χει πρῶτον καὶ καλὸν χαρακτήρα.
Εἶνε ὁμοῦ ἀπὸ τοὺς τύπους
πὺς δύσκολα ἱκανοποιεῖται. Θὰ
νυμφεῖται κατόπιν αἰσθηματικῶς καὶ
θὰ ἔχῃ καλὴν ἐξέλιξιν εἰς τὴν
ζωὴν. Δὲν ἔλεπω τίποτε τὸ ἀδύ-
νατον πρὸς τὸ παρόν.

ΑΠΟΛΟΝΤΕΜΕΝΗΝ ΥΠΙ-
ΞΙΝ Π. Α. — Δὲν συμπεριζῶμαι
τὰς ἀπογοητεύσεις σας, ἀλλὰ καὶ
δὲν δυσκολεύομαι νὰ σὰς πῶ ὅτι
ἔχετε φέρει μὲ τὴν ἀπολυσιν καὶ
τὴν ἀδύνατον σὰς εἶνε μίαν πολὺ
δύσκολον θέσιν τὴν ζωὴν σας. Τὸ
πρόγραμμά σας πρέπει νὰ εἶνε λοι-
πὸν ὅχι νὰ ἐσώτε τὸ κεφάλαιόν
σας, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀντιβῇ κατὰ
αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Δὲν ἔλεπω
περίττωτον γάμον κατόπιν αἰσθη-
ματικῶς. Ὑπάρχει μίαν περιπτώσιν
γάμου κατόπιν συνουσιῶν, ἀλλ'
αὐτὴ τοποθετεῖται θραυδύνον. Οἱ
κοινωνικὴ κατὰστασις θραυδύνει.
Μία μικρὰ βελτίωσις θὰ ἀρχίσῃ
νὰ σημεύσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχέ-
του.

ἔτους. Ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον διὰ τὸ
ὅποιον μοῦ γράφετε δὲν πρέπει νὰ
ἐλπίζετε τίποτε. Φροντίστε γὰρ
σε πῶς ἐντατικῶς τὴν ζωὴν σας
καὶ αἱ εὐκαιρίαι διὰ τὴν βελτιώ-
σιν τῆς δὲν θὰ λείψουν.

ΝΑΥΑΓΩΝ 22199. — Θὰ ἔχετε
μερικὰς περιπτώσεις ἀδύνατον εἰς τὴν
ζωὴν σας. Παρὰ τὰς σημερινὰς συ-
σχεσεις θὰ καταρθώσετε νὰ προ-
σχεδιάσῃτε συντόμιαν εἰς τὴν νέαν
πραγματικότητα καὶ νὰ δημιουργή-
σετε μίαν καλὴν θέσιν. Θὰ
σὰς παρουσιασθῇ μίαν εὐκαιρίαν ἐρ-
ωτικῶς τὴν ὅποιαν δὲν πρέπει νὰ
παραινεῖτε, μολοντα κατ' ἀρ-
χὰς δὲν ἔα εἶνε πολὺ ἱκανοποι-
τικῇ καὶ προσδοκώμεν. Βραδυ-
τερον, θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ προσδεῖ
σετε περισσοτέρον καὶ νὰ καταλά-
θετε μίαν καλὴν θέσιν. Μὴν ζητᾷ-
τε καὶ μὴν περιμένετε τίποτε ἀπὸ
τοὺς ἄλλους. Πρέπει νὰ ἐρῆτε τὸ
θάρος μέσα σὺν ὅσων τὸν ἔα-
τον σας. Θὰ σὰς συνιστάται νὰ
μὴ δώσετε συνέχισιν εἰς τὸ αἰσθη-
μα διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε.
Πρέπει νὰ ἀφαιρέσετε ὅλας τὰς
σκέψεις καὶ τὴν δραστηριότητά σας
εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς καλῆς
τέρας μνημονίου. Καὶ ἡ παραμικρὰ
τὴν λατρίαν θὰ ἡμπορούσε νὰ
ἀποβῇ θανάσιμος. Ἡμέρας Σαβ-
βάτου, λίθος σάπφειρος, χρῶμα βαθυ-
κυανόν, ἀριθμὸς 9.

ΒΙΑΜΑΝ 9. — 1) Φιλόδοξος
τύπος. Αἱ κοσμικαὶ ἐπιτυχίαι σὰς
συγκινεῖν περισσοτέρον ἀπὸ ὅ, τι
ἔχετε ἄλλο. Κατέχετε ἀπὸ τὸν
πόδον τῆς διακρίσεως. Βιάζεσθε
εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀ-
νέτε σοβαρὰς ἀπενοχέσεις. 2)
Θὰ πραγματοποιήσῃ ἀλλὰ πολὺ ἄρ-
γότερα. 3) Δημιουργεῖτε πάντοτε
ἀρίστην ἐντύπωση. 4) Θὰ εἰσρε-
τεῖται ἀνταποκρίσιν εἰς τὰ αἰσθηματὰ
σας εἰς τὰ σημερινὰ σας δὲν σὰς
διακρίνει μεγάλῃ σπαιρότητι, ὅ-
τε ἀπὸλυτος προσήλωσις. 5) Σὺν-
τομος γάμος ἐξ ἔρωτος. Θὰ ἀπο-
κτήσῃτε οἰκονομίαν. Ἀρκετὰ αὐτο-
χρῆς, μὲ μερικὰς διμῶς μεταπτώ-
σεις εἰς τὴν ζωὴν σας. 6) Ἡ τῶ-
ν σας εὐνοεῖ καὶ θὰ σὰς βοηθήσῃ
νὰ ἀνέλθῃτε κοινωνικῶς. 7) Θὰ
ταξιδεύσετε, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτε-
ρον μέρος τῆς ζωῆς σας θὰ τὸ πε-
ράσετε ἐξῆς. 8) Καλὴ οἰκονομικὴ
κατάστασις. Σήμερον ἀντιμετωπι-
ζετε σοβαρὰς δυσκολίας, αἱ ὅποια
θὰ ἐξολοκληθῇ θραυδύνον.

ΛΙΑΝ Δ. — 1) Εἰσθε χαίρα-
κτηρ ὑπότροπος καὶ ἀπύσιμος. Αἱ
ἐκκαταστάσεις τῆς στιγμῆς σας πα-
ρασύνουν καὶ καταστρέφουν τὴν φυ-
σικὴν καλὴν θέσιν σας. 2) Θερμὴ
εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν σας. 3) Ἐμφανί-
σις αἰσθηματὰ μεγάλῃς συμπαθείας.
3) Εἰς νεαρὸν ἡλικίαν, κατόπιν ἀ-
προσέπτον καὶ φλογερὸ αἰσθημα-
τικῶς. Εἰς τὴν πραγματικότητι τὸν
γάμον σας θὰ συναντήσετε μερικὰς
δυσκολίας, αἱ ὅποια θὰ ἀντιμετω-
πισθῶν. 4) Σὰς ἀγαπᾷ. Δὲν
ἀποβλέπω διμῶς σημεῖον εἰς αὐτὸ
τὸ αἰσθημα. Ἐβουλόκατε πολὺ.
5) Νὰ καλλιέργησετε τὴν καλλι-
τεχνίαν σας καλῶς. Μετὰ τὸν
τέραν ἐπιμονὴν, θὰ ἦτε δυνατόν νὰ
ἐπιπλάτε εἰς μερικὰς ἀξιολόγους
ἐπιτυχίας ἐν τῷ μέλλοντι. 6) Λί-
θος ἀμέδυστος. Μεταλλοὶ χρυσός.
7) Θὰ εἰσρετε ἀξιολόγους ὑποστήρι-
ξιν. 8) Δὲν ἔλεπω περίττωτον μα-
κρινὸν ταξίδιον.

ΝΑΝΤΙΑ Τ. Κ. 23. — Σὰς
διακρίνει μίαν μεγάλῃ ἐπιπολαιότη-
τα καὶ μίαν ἐλαφρότητα εἰς τὰ αἰ-
σθηματὰ καὶ τὰς σκέψεις σας.
Δὲν μπορεῖτε νὰ προσηλωθῆτε. Οἱ
ἐνθουσιασμοὶ σας εἶνε παροδικαί.
Θὰ σὰς λυπήσιν ὅλας, ἀλλὰ δὲν
ἔλεπω τίποτε τὸ ἀδύνατον καὶ
καὶ διὰ τὰ δύο αἰσθηματὰ, διὰ τὰ
ὅποια μοῦ γράφετε. Ἀπὸ τῆς πλευ-
ρᾶς τῆς διπλῆς σας ἀποτελοῦν ὅλ-
ως τε μίαν νοσηλικὴν ἀνάμνη-
σιν καὶ τίποτε περισσοτέρον. Θὰ
δικαιώσετε συντόμιαν εἶναι μόνον αἱ
σκέψεις, τὸ ὅποιον θὰ καταστῇ τὴν
περισσοτέρον καὶ μονιμώτερον τὴν
σκέψιν σας. Τενικῶς, θὰ ἔχετε εἰς
τὴν ζωὴν σας πολλὰς ἐρωτικὰς πε-
ριπτώσεις. Γάμος θραυδύτερον.
Θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ ἐπαρκῶς. Εἰς τὴν
οἰκονομικὴν σας θὰ ἔχετε μερικὰς
συνενοχίας. Εὐτυχῶς θὰ εἶνε παρ-
οδικαί. Ἡμέρας Τετάρτης. Λίθος
τάπητον. Ἀριθμὸς 5.

Α. Β. ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ. — Εὐχὰς
πλὴν τῶς θὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐρω-
τήματα σας ἀδυστάως δὲν μοῦ γρά-
φετε σὲ τίς πότες πού μὴνός Μαρ-
τίου ἐγεννήθηκατε. Σὰς παρακα-
λῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ἀπαντήσετε τὰ

στοιχεῖα καὶ τὰς ἐρωτήσεις σας,
συμπληρώνοντες καὶ αὐτὴν τὴν
παρακαλῶ.

ΕΡΑΤΩ 850. — Ἐβουλόκατε
νὰ σκεφθῆτε μερικὰς πράξεις,
πὺς θὰ ἦτο σωστὸ νὰ εἴχατε σκε-
φθῇ ἀπὸ πολλὴν πρωτότητα. Μ' αὐτὸ
θέλω νὰ πῶ πτὶ ἀφύστανε τὴν ζωὴν
σας νὰ κολήσῃ χωρὶς ἐνδοκίμω-
σιν σήμερον καὶ ὅτι αἱ δυσχερείαι
καὶ τὰ ἐμπόδια πού ἀντιμετωπι-
σατε συνέτρεψαν τὴν δραστηριότη-
τα καὶ τὰς ἐλπίδας σας. Εἶνε καιρὸς
καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ ἀντιβῇ
σετε. Ὑπάρχει μίαν περίπτωσιν γὰρ
μοῦ κατόπιν συνουσιῶν, ἡ ὅποια
θὰ παρουσιάσῃ συντόμιαν. Οἰκονο-
μικαὶ συνενοχίαι. Θὰ καταρθώ-
τε νὰ τὰς υπερβῆτε. Δὲν ἔλε-
πω σοβαρὰ ταξίδια.

Η. Α. Π. — Πολλὰ ἐμπόδια
εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἀνέκτεται στήν
κατηγορία τῶν ἀνθρώπων, πού δὲν
καταρθώνουν νὰ ἀποτελεθῶσιν τὰς
ὕποθέσεις των. Θὰ πρέπει νὰ μοῦ
στεῖλετε καὶ τὰ στοιχεῖα γεννήσε-
ως τοῦ φίλου σας, διὰ νὰ σὰς ἀπα-
ντήσω σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματός
σας. Ὁπωδιώποτε, ἐκείνο τὸ ὁ-
ποῖον ἐλπίω εἶναι τὸ ἐξῆς: Ὁ γάμος
σας θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν
αἰσθηματικῶς, ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ νὰ
ἀντιμετωπίσετε πλείους σοβαρὰς
δυσχερείας. Ἡ οἰκονομικὴ σας κα-
τάστασις θὰ σὰς παραδίδῃ πολλὰς
ἀφορμὰς σπενωχρῶν καὶ ἀπονο-
χῶν. Πρέπει νὰ προσέχετε τὴν
υγείαν σας περισσοτέρον. Τὸ μέ-
λλον σας ἐπιφυλάσσει μίαν ζωὴν κα-
λυτέραν τοῦ παρελθόντος. Ἡμέρας
Σαββάτου, ἀριθμὸς 9, λίθος σάπ-
φειρος.

ΒΙΣΜΑΡΚ. — 1) Θὰ τὴν ἐπι-
τύχετε. Πάντως ἡ πρόδοσις σας θὰ
εἶναι πολὺ ἱκανοποιητικῇ. Εἶνε ἀνάγκη
νὰ θέσετε εἰς κίνησιν μερικὰς γνω-
ριμίας σας, τὰς ὅποιας παραμει-
νὲτε ἀπὸλυτος προσήλωσις. 2) Οἰκονομικὴ
κατάστασις πολὺ δύσκολος. Θὰ ἀντιμετωπι-
σατε σοβαρὰς δυσχερείας. 3) Ἡ
υγεία σας θὰ ἀποκαταστήσῃ. Δὲν
θὰ λείψουν διμῶς ἐνέλεος ἀνὰ
χρῆσεις καὶ εἰς τὸ μέλλον. 4)
Μερίκα ταξίδια. 5) Προσέχετε εἰς
τὰ αἰσθηματὰ ζητήματα. Θὰ δο-
κίμασθε μερικὰς ἀπογοητεύσεις.
6) Πρέπει νὰ ἀναπτύξετε μεγαλὴν
τέραν δραστηριότητα. Εἰσθε νο-
θερὸς καὶ ἀδύνατος εἰς τὰς ἐπιδο-
σεις σας. Πρέπει νὰ ἱκανοποιήσῃτε
ἑστέρας ἐνεργείας σας. Σὰς λεί-
πει ἡ συνέχεια καὶ ἡ προσήλωσις.
Αἱ ἐξάρσεις καὶ οἱ ἐνθουσιασμοὶ
σας εἶνε τελείως παροδικαί. Ἡμέ-
ρας Κυριακῆς, ἀριθμὸς 3, χρῶμα ἀ-
νοικτὸν κίτρινον, λίθος ἀδάμας.

ΡΟΖΑΡΙΤΑΝ Τ. — Σὺς δυσκοί-
νει ἕνας μεγάλος ἐγκληματισμός,
ὁ ὅποιος σὰς ἐμποδίζει νὰ ἀναψῇ
σετε βεβαίαν καὶ μὲ εὐκρίνειαν.
Θὰ ἀναψῆτε ἐν ποικίλῃ ἀρκετῇ,
πράγμα τὸ ὅποῖον θὰ σὰς ἱκανο-
ποιήσῃ ἀπολύτως. Εἰς τὴν ἀποκατά-
στασιν σας θὰ συναντήσετε ἐμ-
ποδία καὶ βίβας ἀνταποκρίσεις. Θὰ προ-
γυμνασθῇ ἐν τέλει καὶ θὰ σὰς
ἀναδείξῃ εἰς πολὺ ἀνδρεῖον ἐπὶ
πᾶσι κοινωνικῶς καὶ οἰκονομικῶς.
Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχετε εἰς τὴν
οἰκονομικὴν σας μερικὰς σπενω-
χίας, μᾶλλον σοβαρὰς. Πρέπει νὰ
συνεβῇτε νὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ
περισσοτέρον ἀντικειμενικότητα
τὴν ζωὴν. Εἰς τὸν δρόμον σας θὰ
συναντήσετε πολλὰς ἀνταποκρίσεις
καὶ πιθανὸν μίση.

ΝΤΟΡΟΥ ΛΑΟΥΡ Χ. Δ. —
Θὰ πᾶτε τὸ διπλωμά σας. Βρα-
δυτερον θὰ σημειώσετε μάλιστα ἄρ-
κετὰς ἐπιτυχίας. Πρέπει νὰ καλῶς
εργήσετε μὲ περισσοτέρον ἀγά-
πην καὶ ἐπιμονὴν τὴν καλλιτεχνί-
κην σας προδίδεσιν. Εἰς τὰ ση-
μερινὰ σας φέρετ δὲν ἔλεπω τίπο-
τε τὸ σοβαρὸν. Θὰ σὰς συνιστά-
ται μάλιστα νὰ μὴν προχωρήσετε.
Θὰ ἀναψῆτε καὶ θὰ ἀναψῆτε
πολὺ θραυδύτερον. Ὁ γάμος σας
θὰ εἶναι ἀπολύτως ἱκανοποιητικῶς
καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεα-
ρὴν ἡλικίαν. Κοινωνικὴ διακρίσις.
Μερικὰ ἀσθένεια, ἀλλ' ὅχι σοβα-
ρα.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΙΜΑ

Ἰδρυτής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 161
ΑΘΗΝΑ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1941

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ Νο. 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ἰούλιος

Ἰούλιος! Καίγομαστε... Ψηνόμαστε... Χανόμαστε...

Εἶνε τοῦ καύσανος ὁ μὴν
γι' αὐτὸ δὲν μένομεν στιγμὴν

στὸ "Ἄστν — πλὴν πρὸς τὰς ἀκτὰς εὐθὺς κατευθυνόμεσθε!

Ἰούλιος! Πηγαίνομεν ἐν πρώτοις στὴ Γλυφάδα:

πρέπει, γὰρ νάμαστε «ἀλὰ πᾶς».

νὰ ἐμφανίζομαστε στὴν πλᾶξ

μὲ πυζαμά, ντζαμπιγιέ, μαγιό... μέσ' στὴν λιακάδα!

Ἰούλιος! Νὰ δροσιστῇς γυρεύεις μέσ' στὰ κύματα:

μιά λουομένη ὀρέγεσαι

ἀπ' τὴς ματιῆς τῆς καίγεσαι —

κι' εὐθὺς συγκαταλέγεσαι στοῦ καύσανος τὰ θύματα!

Ἰούλιος! Ξεφεύγοντας ἀπ' τῆς ἀκτῆς τὴν αὔρα,

πού εἶνε πῦρ κι' ὄχι δροσιά,

τραδοῦμε γιὰ τὴν Κηφισιά:

μὰ ἔχουν τὰ κέντρα ἐκεῖ τιμές, πούναι.. φωτιά καὶ λαύρα!

Ἰούλιος! Ἐφτάσαμεν εἰς τὸ ζενιθ τῆς ζέστης

καὶ γιὰ κακὴ μας μοῖρα

νὰ μὴν ὑπάρχῃ μύτρα

κι' ἂν τύχῃ κάπου νὰ τὴν βρῇς τῆς λείπει ὁ μεζὲς τῆς!

Ἰούλιος! Πυριφλεγῆς, γυρεύω λίγο πάγο:

κι' ἔχει σωθῇ — μὰ τὸ σταυρό!

Καὶ γιὰ νὰ π ἄ γ ω νὰ τὸν ἐρῶ,

στὸν "Α ρ η πρέπει νὰ βρεθ

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ

Από την περιπέτεια στην ΡΟΥΤΙΝΑ

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μέσα στην ευρύχωρη τραπέζα, λίγο μετά το δείπνο, έχει εγκατασταθεί μονίμως η πλήρης. Εκείνος καπνίζει σιωπηλός το τσιγάρο του. Εκείνη καθορίζει με άργα κινήματα ένα αχλάδι. Η υπηρέτρια σερβίρει τον καφέ και βγαίνει. Εκείνος αφήνει πέντ' εξήκοντα στεναγμούς μεταξύ «ουφ!», «ουφ!» και «αφ!», «Εκείνη τον κυττάζει στα μάτια».)

ΕΚΕΙΝΗ: Πλήττει;
ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ένα χαμόγελο): Όχι, καλέ... Πώς σουρθε;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα λυπημένο χαμόγελο): Το διασπάζω...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλος διασπάζει. Δεν πληττώ καθόλου. Μόνο που κουράστηκα σήμερα στο γραφείο και... (δολιχράνε το χαμογελητό του).

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κρυβεσαι.
ΕΚΕΙΝΟΣ (σβυίνει το τσιγάρο του με αγανακτημένα κινήματα): Δεν έχω κανέναν λόγο να σου κρυφτώ...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε πολιτισμένος άνθρωπος θεωρεί καθήκον του να κρατάει τα πράγματα.
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογεύεται για δεύτερη φορά): Έπες πως είμαι πολιτισμένος άνθρωπος και τελειώνει...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται από τη θέση της και κάθεται στο γκόνιό του): Αυτό το «και τελειώνει» δείχνει, πριν απ' όλα, την πλήρη σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (υψίστατα καρτερικά το άπρόοπτο αυτό βάρος του γάμου στα πόδια του): Πα χυνες, βλέπω...

ΕΚΕΙΝΗ: Το όποιον σημαίνει ότι ακόμα δεν έκασα επάνω σου και σε κούρασα. (Σηκώνεται.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κρατάει): Έλα, τώρα... Μην είσαι παρπονιάρα.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Είμαι απλώς θαρραύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την τραβάει επάνω του): Όταν καθόσουν στα γόνατά μου, ήσουν πενήντα πέντε κιλά. Σήμερα θα πέρασες τα εξήντα...

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα σοβαρά): Όχι... Αλλά τότε, κάθε φορά που καθόσουν στα γόνατά σου, εφοβόμασταν και οι δύο μας ότι θ' ανόισι σε μια στιγμή ή πόρτα και θα βρεθούμε μπροστά σε καμμία κνήμη πιστού.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μή μου το θυμίζεις... Ήταν φοβερό...

ΕΚΕΙΝΗ (με μισόκλειστα μάτια): Ήταν εξαίσιο (πιο σιωπώ): Ουμμάσαι... Έρχοσταν τότε σαν φίλος του σπιτιού... Καμμία φορά — τις περισσότερες φορές, δηλαδή... — έφτανες πριν από τον Γιώργο, δηλαδή για να μου κρατήσης συντροφιά. Τι μανιασμένα ήτανε τότε τα αγκαλιάσματά μας, τί ζεστά τα φιλάκια μας, όταν, επάνω από τα σμιγμένα μας κεφάλια καιροφυλακτούσε, δυνάστης άδυσωπτης, ο φόβος...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε ώρα, κάθε λεπτό, κάθε στιγμή νοιώθαμε πως θα φέου...

την αποκάλυψη, το σκάνδαλο, το τέλος. Κι' ετρέμαμε... Άλλα όσο πιο πολύ ετρέμαμε, τόσο πιο πολύ αγαπιώμασταν... Ο άνδρας μου, με τη δουλή απειλή του, έκτελούσε χρέος ευσεβήδου μεσάζοντος... Όσο που, μια μέρα, έφθασε η άνα πότρητη εξέλιξη: Το άπαγορευμένο έγινε νόμιμο κατάσταση, η περιπέτεια ρουτίνα, το κλεφτό φιλήν αντικαταστάθηκε με το επίσημο αγκαλιάσμα μπροστά σ' όλον τον κόσμο, που έπειδη ακριβώς δεν ένοχλει κανέναν, μας φαίνεται ανιάρδο και ανούσιο, και το αποφεύγουμε. Αυτά είναι, φίλε μου, που σ' έκαναν να κουρασής όταν πρωτύτερα εκάθησες στα γόνατά σου και όχι τα εξήντα μου κιλά... Και ο Τζιμ Λόντος να ήμουν πάλι θα με σήκωνες σαν πούπουλο, αν δεν ήμουν νόμιμη γυναίκα σου. Κι' αν ακόμα υπήρχε ο φόβος για να μας έ-

χουνε βαφτή, τους έχουμε κάμει μάλιστα και μνημόσυνο...

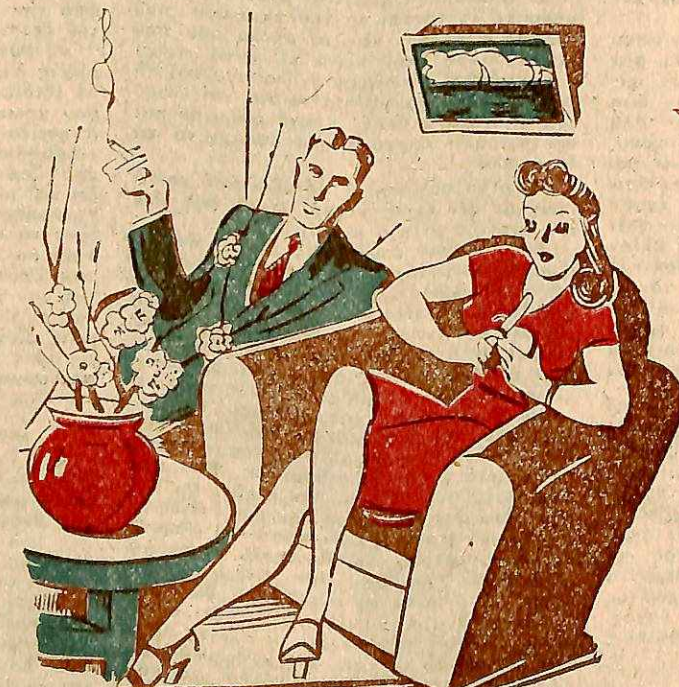
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μας μένει μια ελπίδα. Να δημιουργήσουμε το φόβο με καινούργιες περιπέτειες. Έσύ, δηλαδή, με κανέναν άλλον άνδρα, εγώ με καμμιαν άλλη γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΗ: Να γίνουμε, δηλαδή, εμείς τώρα το φόβητρο και οι απειλές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι μόνο μπορεί να ξαναζήσουμε, ζυπνώντας τις νεκρωμένες μας αισθήσεις με καινούργιο ενδιαφέρον. Σήκαω όμως τώρα, γιατί σοβαρά μου μούδιασε τα γόνατα. Είσαι πολύ περισσότερο από εξήντα κιλά...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται μελαγχολικά): Χθες τ' απόγευμα ζυπούπουλα. Σ' όρκίζομαι πως είμαι μόνο πενήντα κιλά...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



Ο ΑΝΔΡΑΣ που αγαπούσε

ΛΙΣΤΟΜΑΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκεφτικός): Μου φαίνεται πως έχεις δίκιο. Αυτά που λες όμως δεν είναι καθόλου καινούργια. Από πολύ παλιά, από τον καιρό των Πρωτοπλάστων, ο άνθρωπος κερπός ήτανε γλυκός, ακριβώς γιατί ήταν άνθρωπος και γιατί το δοκίμασμά του συνδεόταν με φόβο... Αν ο άνθρωπος κερπός δεν ήταν άνθρωπος, δεν θα προκαλούσε κανένα αμάρτημα, και θα πουλιότανε στα μανάβικα με την όκη, όπως τα μούσμουλα...
ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις, λοιπόν, ότι έχω δίκιο;... Για να διατηρήσουμε την αγάπη μας άσβεστη, έπρεπε να διατηρήσουμε και το φόβο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ! Δεν ήταν δυνατόν να συνεχίσουμε την ζωή μας, μ' εκείνα τα φοβερά καρδιοχτύπια...

ΕΚΕΙΝΗ: Τα καρδιοχτύπια ζεσταίνουν τα χόδια μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν καμμία μέρα μας έσκότωνα ο άνδρας σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα πεθαίναμε ευτυχισμένοι... Τί κερδίζουμε εσένα, και τώρα που ζούμε; Οί ψυχές μας έχουν πεθάνει κι' ε-

— Είπε βαρύνει, εύκολο;
— Σιγά, σιγά θα γίνη.
— Είμαι βαρύνει, εύκολο; που συζητώ μαζί σου για τέτοια πράγματα, εφώτασε ο Άττιλιο εκνευρισμένος.
— Το έπαινε αυτό. Όταν ένας είναι ταρκαμένος, αντί να α' ναζήτηση καλά επιχειρήματα, για να υποστηρίξη τις ιδέες του, θα μόνει... Έλα, Άττιλιο, άς έξετάσουμε μαζί την κατάσταση. Δεν είμαι ο καλύτερός σου φίλος;... Ξέρω τι σκέπτεσαι: «Είμαι κουρασμένος από την ώραία κυρία Ρένα, αλλά δεν μπορώ να θρώ μια πρόφαση για να την αφήσω, ιδίως επειδή έχω την υποψία ότι είναι ακόμη έρωτευμένη μαζί μου».
— Την υποψία; Την δεδαίτητα, θέλεις να πής;
— Έστω! Απάντησέ μου δ' μας. Τα πράγματα είναι όπως σου τα έξερεσα;
— Ναι, έτσι... σχεδόν έτσι...
— Άφησε τα σχεδόν και τ'άψι λολογήματα. Τι σου χρειάζεται λοιπόν;
— Ένας λόγος για τον χωρισμό.
— Η μάλλον λίγο θάρρος... Έν τοιαύτη περιπτώσει, δεν υπάρχει πια παρά ένα μεσον: να στείλεις στην πονηρία! Άφησε με να οκεφώ... ά, έρηκα! Θα στείλεις στη Ρένα ένα ανώνυμο γράμμα προερχόμενο διεν από κα' ποια φίλη της με το όποιο θα της διηγηθώ να καταλάβη ότι την απάτης, χωρίς ν' αναφερής ώρισμένες λεπτομερείες.
— Κι' έπειτα;
— Αυτή θα σου κάμη σκηνή. Έσύ θα υπερσπασθής κακά τον εαυτό σου. Η αμφιβολία θα ριζώσει στην καρδιά της. Θα δημουργήση η ατμόσφαιρα που προηγουμένως της καταγίαιος. Και έτσι, σε λίγο, να φθάσει στον χωρισμό.
Ο Άττιλιο εφάνηκε ουλόγιμμένος.
Μετά έρωτησε τον φίλο του:
— Αν όμως η Ρένα πιστέψη στις διαμαρτυρίες μου;
— Απολύτως, θα της στείλεις ένα άλλο γράμμα με περισσότερες λεπτομερείες. Όποτε πιά... Ωστόσο, καμ' έτι σου λέω, είναι μιας πρώτης τάξεως ιδέα.
Το ιωο ερώδου, ο Άττιλιο έλλάζοντας τον χαρακτήρα του, έγραψε το παρακάτω γράμμα:
«Θεωρώ καθήκον μου δύσαρ' στον να σε ειδοποιήσω ότι ο άνδρας τόν όποιον αγαπάς, σε προδίδει.
«Μία φίλη σου»
— Λοιπόν; Τι νέα; ρώτησε ο Λορέντζο τον φίλο του, δυο μέρες αργότερα.
— Δεν καταλαβαίνω τίποτε! Είδα χθές τη Ρένα... Ήταν νευρική, δεν μου έκανε όμως τον παραμικρό ύπαινγμο για το γράμμα...
— Δέν ήθελε ίσως να σε προειδοποιήση, προτού μαζέψη ασφαλέστερα στοιχεία.
— Άλλάς θέμα, είπα ξαφνικά ο Άττιλιο με χαμηλή φωνή. Έρχεται ο Πάολο, ο άνδρας της Ρένας.
Και, γυρίζοντας προς τον νεοφερμένο επρόσθεσε:
— Τι γίνεσαι, φίλε μου;
— Καλά από υγεία, επρόσθεσε εκείνος. Άλλά η ζωή είναι γεμάτη από απρόοπτα, ευχαρίστα, δυσάρεστα, παράξενα...
— Δεν σε καταλαβαίνω.
— Έπειτα από οκτώ ετών συζυγική ζωή, η γυναίκα μου μου έκαμει μια τρομερή σκηνή ζήλειας, έξ αιτίας κάποιου ηλιθίου ανιού μου γροικματός, που έλασε πρό δυο ημερών... Επροσπάθησα να της αποδείξω ότι η κατηγορία που μου απέδιδε ήταν γελοία, άσχημη κτη. Δεν εννοούσε όμως να με πιστέψη!...
— Άντίο δεν φανταζόμουν ότι η Ρένα με αγαπά ακόμη τόσο πολύ. Υποπτεύομουν πάντοτε ότι η καρδιά της είχε κρυώσει απέναντί μου.
Κι' ο Πάολο έξακκολύθηκε να διηγηθώ την περιπέτεια του, κολακομμένος, ενώ ο Λορέντζο έλουγκρατού με πολύν κόπο τα γέλια του, βλέποντας τα καταδρασμένα μούτρα του Άττιλιο, που είχε πει σούη με απογοήτευση πούν άναποδ σε πραγματικά η Ρένα.
ΟΥΜΒΕΡΤΟ ΦΟΚΑΤΣΙΑ

Της Σελήνης το χρυσόκυκλο φέγγος απλώνεται ζωηρό επάνω από την πεδιάδα της Θήβας και φωτίζει τ' ανυπόμονα άτια, τα κεντρίσματα απ' την μανία της μάχης και τον εκνευρισμό της άναμνης. Ο στρατός των Αργείων, ξεχυμένος έξω από τις χαλκοδέτες πόρτες και τους καταρράχτες των πυλώνων έτοιμάζεται για την πρωινή έξορμησι. Οί έπτα στρατηγοί των Αργείων επιθεωρούν τα στρατεύματα τους και ύπολογίζουν, με την μανία του μίσους των, τον ανασκαμό της Θήβας και τον σκοτασμό των κατοίκων της. Ενώ σε μια πολεμίστρα, διπλωμένη στους πέλλους της, η παύρηνα Άλθαία παρακολουθεί με τρόμο μαζί και ύπερηφάνεια τους σκληρούς μαχητές που ήρθαν να πολεμήσουν έξ αιτίας της άπιστίας της.

Γιατί η βαθύτερη αίτια της τρομερής εκστρατείας των Επτά στας Θήβας, είναι το σ'α' γηνευτικό φεγγαδόλημα των ματιών της.

Άπαλό μπουμπούκι μέσα στους Αιτωλικούς λειμάνους η θελκτική παιδούλα των πιά των ραγμένων επιθυμιών, είχε προκαλέσει τον φλογερών έρωτα του Αμφιάραδου, του Αργείου ήγεμονόπαιδου, που στην έξαψη της τρελλής του αγάπης είχε νομίσει πως η εύτυχία του εξηριότα από τα γλυκά χαμόγελα της άκατανόητης άνισορρόπου που άσεβούσε και στα έρωτερα αισθήματα. Υπερήφανος ο νεαρός έρωτευμένος και μεγάλος αισθηματίας, έκάμθηκε στο προσκύνημα της μεγάλης έρείρας της σκληρότητας. Αυτός την έλάτρευε με την ελκρινείαν και την παρησίαν της τιμιότητός του' εκείνη τον έγείριζε με τα πιο θερμά φιλά της ύποκρισίας της. Και έδινε ταυτοχρόνως τις ίδιες ύποσχέσεις στον τραχύν, μά ύμορφον γυιό του Αιτωλού βασιλιά Οίονη και της Περίδοις, στον νεώριμο Τυδέα, τον όποιον έδεβαίανε πως ήταν έτοιμη να πεβήνη για χάρι του.

Ευτυχισμένοι και οι δυο μέσα στο γλυκό ψέμα του θείου όνειρου των, περνούσανε χαρούμενοι τις ήμερες των σχεδίων και των έλπίδων των, όταν μια μέρα φρικτή άποκαλυψις τους κεραυνόβλησε. Είχανε τρομαχμένοι και οι δυο, πως η βασίλισσα των τρυφών λογιζόταν και έπρόδινε και τους δυο μ' έναν τρίτον, τον Θηβαίον ευγενή Μελάνιππον, τον γυιό του Αστάκου. Και οι άπελπισμένοι λάτραι μιας άστατης καλονής ένωμένοι στον πόνον της κοινής των εγκαταλείψεως, άλλα και χωρισμένοι μαζί από την ζήλειαν και την μανίαν της έξουτωσης, κηρύξανε τον πόλεμον ο ένας εναντίον του άλλου, άλλα και οι δυο μαζί κατά του θριαμβευτού Μελάνιππου.

Ο Τυδέας ήταν γενναίος και άγριος. Ο Αμφιάραος ήταν πονηρός, άλλ' ο Μελάνιππος μπόρεσε να ξεφύγι κι' έκείνους την άγριότητα και αύτο τις πλεκτάνες. Με την δύναμιν που του γεννούσε το γέρας της επίσης τρελλής ιδιότητος του αγάπης προς την άστατη κόρη των παραξενών λογιζμών, δεχθηκε τον άγωνα και δεν υπέκυψε, χάρις ιδίως στην Τύχη, που έριξε τον επιφοδότερον άντιπαλόν του Τυδέα σ' έζονταί κό πόλεμο κατά των παιδιών του Μέλανους. Έπειδή δρέθηεν αυτός σ' αντίθεσι μαζί

ΕΛΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ



ΑΛΘΑΙΑ

τους, τους έσκότωσε. Και μη μπορώντας να μείνη πια στην πατρίδα του, έφυγε με την ψυχή γεμάτη μίσος και τον όρκον να μην πεθάνη πριν να ρουφήξει το αίμα εκείνου που πλήγωσε την καρδιά του και προέβαλε την φιλοτιμία του.

Με την μανία της ζήλειας και την φλόγα του μίσους έδωσε κατά της Άλθαίας και του Μελάνιππου, ο Τυδέας έφθασε στο Άργος, στην πατρίδα του Αμφιάραδου, και καθυβύνθηκε να ζητήσει φιλοξενία στα ανάκτορα του βασιλιά Άδράστου, το ίδιο βράδυ που έφθασε εκεί ο Πολυνίκης από τας Θήβας, ο γυιός του Οιδίποδος που δεν τόν άφηνεν ο διδυμός άδελφός του Έτεοκλής να βασιλεύη τον δεύτερον χρόνο — γιατί έπρεπε να βασιλεύη στην αρχή ένα χρόνο ο ένας κι' έναν άλλος — άλλα τόν άνάγκασε να φύγη έξοριστος από την πατρίκη γή.

Την ίδια μέρα, οι δυο καταδιωγμένοι φυγάδες, διεκδικώντας το ίδιο στρώμα να κοιμηθούν, ήλθαν από χέρια και ριχτήκαν άμέσως σε άγρια πάλη που άναστάωσε τ' ανάκτορα. Τρομεροί και οι δυο νηοί, κτυπιόντανε σαν άγρια θηρία, κι' αυτό έκανε τον Άδραστο να καταπαγή και να πιστέψη πως έρισκότανε μπροστά στην έξήγησι ενός χρησμού.

Το Μαντεϊόν είχεν ειπή στον γυιό του Ταλαού να παντρήψη τις κόρες του με κάπρο και λέοντα. Σαν κάπρος στη μανία του ο Τυδέας, σαν λιοντάρι στην πάλη του ο Πολυνίκης, πώς άλλοι ήτανε παρά εκείνοι που ύπαινίσσεται ο χρυσός; Ο Άδραστος τους έ-

χώρισε, τους συμφιλίωσε, τους έπρότεινε να τους κάνουν γαμ' προύς και συγκατατέθηκαν κι' οι δυο. Ακόμη και ο έρωτευμένος Τυδέας δέχθηκε το συννοικέσιο, αν και έβραζεν ακόμα μέσα του η ζήλεια και ο πόθος για την έκδικησι που είχε όρκισθη. Η άπιστη που είχε γεμίσει την ψυχή του με θλίψιν του άπασχολούσε ακόμη την σκέψη και του συγκινούσε την καρδιά. Παντρεύθηκε την κόρη του Άδραστου, άλλα δεν έλησμόνησεν ούτε την Άλθαίαν, ούτε τον Μελάνιππον.

Συμπληρώνοντας τα γαμήλια δώρα ο Άδραστος άποσέθηκε στους γαμπρούς του να ξεναφήρη στους θρόνους των τους άδικημένους έξοριστους κι' ο Τυδέας άκουσε την είδησι με διπλή χαρά. Γιατί πριν να γυρίση στην πατρίδα και πριν να πάρη τον θρόνον του, θα πηγαίνανε ν' άνασκάψουν την Θήβα και να ζητήση έκδίκησι.

Λίγο αργότερα πραγματικά, οι πολεμοχαρείς βασιλιάδες του Άργους με τον Άδραστον και τους διεκδικητές της πατρίκης κληρονομίας — έπτα στρατηγοί που προκαλούσανε τρόμο στο πέραςμά τους, με ταξύ των όποιων και ο Αμφιάραος — φθόσανε στας Θήβας άπειλώντας την πόλι με την πιο άνηλεη καταστροφή.

Ο Αμφιάραος μισούσε άκομη τον Μελάνιππον, έπειδή άγαπούσε ακόμη την Άλθαίαν. Μισούσε επίσης τον Τυδέα ως άντεραστην, άλλα όταν τόν είδε στο Άργος, προσποιήθηκε πως λησμονούσε την αντίθεσίν τους, αφού τους έπηρε τρίτος την άγαπημένη του. Είχε κρυπτόμενα τα αληθινά του αισθή-

μα, γιατί ραίνιενε με αίμα τις γιορτές της χαράς; Και μήτε των ώραιών χορών τα στεφάνια φορείς κι' ούτε ξεπλεγμένα άπλώνει τα μαλλιά της νεότης, με φλογέρα να τραγουδήσιν εκείνες που γεμάτες χάρες, σέρνουν χορούς. Μόνο φέρνοιτας όπλοφόρους Αργεΐτες πάνω στής Θήβας το γένος, σύ πρώτος χορεύεις με τραγούδι άτραγουδιστό. Μήτε τόν θεού της κρασιπλής του Βάκχου, όπαδος είσαι σύ, να κυβερνάς επάνω σ' άμάξι τετράζυγο, τα πουλάρια. Μόνο καβάλλα χυμής στο ποτάμι δίπλα του Ίσμηνο, ντύνοντας με χαλκό τη φυλή των Σπαρτών, να χορεύεις με τ' άρματα πάνω στα πέτρινα κάστρα...



ματα και ήλπιζε να δρ' σ' εκείνη την επικίνδυνη περιπέτεια την εύκαρία να έξουτωση και τους δυο αντίζήλους του. Ο Μελάνιππος επίσης ήταν εκεί. Και η γλυκεία έρωμένη, η θελκτική πάντοτε και έρωτιάρα Άλθαία, νιώδοντας να ξαναζωντανεύη η παλιά θανσίμη έχθρα των τριών βασιλόπουλων, έπείριμε να ιδή τα έσπλωμένα κορμιά εκείνων που θα χανόντανε για την άπιστίαν της.

Οί πολεμικές ίαχές δονούνε τόν κάμπον της Θήβας και οι αντίπαλοι άρχηγοί, άνυπόμονοι για την μάχην, δραματίζονται τόν θεόν του πόλεμου να πλανάται γιγαντωμένους, προς ετοιμάζοντας τα κουφάρια της δίψας του. Πελώριος στο σώμα ο Άρης, άτρήματος και όρμητικός σαν καταγίδα, με φωνή σαν βροντή και σαν αλλαγαχία χιλίων πολεμιστών, ξεχύνει στις ψυχές των άντιπαλόν την δίψη του αίματος.

Η φοβερά επίδητική συνοδεία του έμπνέει τόν τρομόν. Μπροστά η Ένυά, η αίώνια εκούλουσση του, που συμβολίζει τόν άλασγμόν της μάχης. Ακολουθούν οι πιστοί ύπηρέτες του, ο Δείμος κι' ο Φόβος, που έζευαν το πολεμικό άρμα του. Δίπλα οι Κήρες οι δαιμονίσσες δηλαδή του θανάτου, που άνασκατεύουν στις μάχες και φορούνε αίματολούστα ρούχα και κτυπιάντο μεταξύ τους ποιά πρώτη ν' άρπάξη και να σύρη τα νεκρά κουφάρια. Κι' ο Άρης, τρομερά επίδητικός με την εμφάνισι και την συνοδείαν του, άναμένει κι' αυτός το ξημέρωμα.

Το πλάσμα τούτο της καταπονήνης των φαντασιών, προκαλεί τόν τρομόν στις ψυχές των Θηβαίων κοριτσιών, που συγκεντρωμένες πίσω από τα τείχη προσεύχονται ζητώντας την σωτηρία.

— Ω, πολύμοχθε Άρη έσύ, γιατί ραίνιενε με αίμα τις γιορτές της χαράς; Και μήτε των ώραιών χορών τα στεφάνια φορείς κι' ούτε ξεπλεγμένα άπλώνει τα μαλλιά της νεότης, με φλογέρα να τραγουδήσιν εκείνες που γεμάτες χάρες, σέρνουν χορούς. Μόνο φέρνοιτας όπλοφόρους Αργεΐτες πάνω στής Θήβας το γένος, σύ πρώτος χορεύεις με τραγούδι άτραγουδιστό. Μήτε τόν θεού της κρασιπλής του Βάκχου, όπαδος είσαι σύ, να κυβερνάς επάνω σ' άμάξι τετράζυγο, τα πουλάρια. Μόνο καβάλλα χυμής στο ποτάμι δίπλα του Ίσμηνο, ντύνοντας με χαλκό τη φυλή των Σπαρτών, να χορεύεις με τ' άρματα πάνω στα πέτρινα κάστρα...

Με τις πρώτες άκτίες του ήλιου η μάχη άρχισε. Απέναν, τι από κάθε Αργεΐτη βασιλιά παρατάθηκε και ένας λεβέντης Θηβαίος. Αντικρύ στον Τυδέα, μπήκε εκείνος που ταΐριζε: ο Μελάνιππος.

Μπροστά στην πύλη του Πρώστου, πριν ξημερώση ακόμη βροντούσαν οι κεραυνοί του θυμού του Τυδέα, που πήγε να τιμωρήση εκείνη που έπρόδωσε. Άλλ' ο μάντις, δεν τόν άφηνε να περάση το ρέμα, γιατί οι θυσίες δεν δείχνανε εύχάριστα πράγματα. Μ' από τη λύσσα του πολεμομέκεις ξεφρενιασμένος, στριφογύριζε σαν φίδι, μέσα στο μεσημερινό λιούρι, λούζοντας με δρισιές τόν σο-

φόν Οίκλειδη, τὸν μάντι, πῶς ζαρώνει τάχα ἀπὸ ἀνὰν δρία μὲρ εἰς τὴν μάχην καὶ εἰς τὸν θάνατον. Καὶ τέτοια λέγοντας τῖναξε τὶς τρεῖς δασεῖς καίτας πού κρέμονται ἀπ' τὸ κράνος, ἐνὶ κάτω ἀπὸ τὴν ὀσπίδα τοῦ βροντοῦσαν τὴν τρομάρα τὰ χάλκινα τῆς κουδοῦναι. Καὶ πάλλοντας τὰ βαρεῖα ἀρματὰ τοῦ, πηγαίνοντο στὸν ῥέμα δίπλα σὰν ἄτι που δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κρατήσουν τὰ γκέμια καὶ φρουμανίζε ὡς ν' ἀκούση τὴν σάλπιγγα.

Ἐπὶ τέλους ἡ μάχη ἄρχισε καὶ ὁ θάνατος ἐσπαίρνε μὲ κορμὶ τὸν κομπον τῆς Θήβας. Ἡ ἐπιθεσις τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀργείων ἦταν μιά καταπίεσις, ἀλλὰ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως τῆς, τὸν ἀσπὶ τῆς στήθας τῶν Θηβαίων ἐκράτησαν. Ὁ πελώριος Καπαίνεας πού διεκήρυσεν ὅτι θάπαιρνε τὴν πόλιν, εἴτε ἤθελαν οἱ θεοὶ εἴτε καὶ ὄχι, κεραυνοβολήθηκε μολὶς ἐδῶλε τὸ πῶδι ἐπάνω στὰ τεῖχη. Ἐγινε συμφωνία νὰ μοιραχῶσιν τὰ δύο ἀδελφία, ἀλλὰ σκοτώθηκαν καὶ τὰ δύο καὶ ἡ μάχη ἐξακολούθησε. Ὁ Τυδεΐας, σὰν μακισμὲν λίον, τὰρι ρίχθηκε στὸν Μελέαντιον καὶ ἡ Ἀλθαία, πού ἀπὸ μὲς κρυὰ ἐβλεπε τὴν πάλιν πού εἶχε προκαλέσει ἡ ἀπίστιά της, μὲ φρίκη παρακολούθησε τὶς διέφορες φάσεις τῆς.

Ἀλλ' ὁ γενναῖος Τυδεΐας πληγώθηκε βαρεῖα ἀπ' τὸν ὄρθρον τῶν Μελεάντιον καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τὸν ὀπτοραβήσανε μὲ σποταθμένον βλαστήμονα καὶ οὐρλιάζε ὄχι γιὰ τὸν θάνατον πού τὸν ἀγκάλιασε, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐκδίκησι πού δὲν ἐπέτυχε.

Μαζὶ μὲ τὴν Ἀλθαίαν εἶχε παρακολουθήσει τὴν πάλιν καὶ ὁ Ἀμφιάρεος. Εἶδε τὸν τραυματισμὸ τοῦ Τυδεΐα. Ἐπρεσε καὶ εὐρέθηκε μπροστὰ στὸν Μελέαντιον. Ὁ εὐτυχισμένος πού, κανε καὶ τοὺς δύο δυστυχεῖς ἐσκοτώθηκε τότε. Ὁ Ἀμφιάρεος — πού σκοτώθηκε κι' αὐτὸς σὲ λίγο — ἐβριάμβευσε. Ἐκοψε τὸ ὄμορφο κεφάλι τοῦ ἀντιζήλου του καὶ, θελόντας νὰ δείξῃ στὸν ἄλλον, στὸν μισήτὸν συμπολεμιστὴν τοῦ τὴν νίκη, του πού θὰ τοῦδινε σκιάδα τῶρα τὴν Ἀλθαίαν, πῆγε στὴ σκηνή ὅπου οἱ Αἰτωλοὶ, κατὰ πλὴν τοῦ ἀπὸ τὸν ἥρωισμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, τὸν προσωνόμαζαν ὡς θεοῦ.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Τυδεΐας σχεδὸν ἐξεψύχαγε. Ἀλλὰ μολὶς εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ Μελεάντιον, φάνηκε σὰν νὰ ἐπῆρε ζῶν. Τ' ἄρπασε, τὸ συντίριψε χωρὶ καὶ τ' ἀνοίξε. Ἀρπάζε τότε τὰ χυμένα μυαλὰ καὶ — ὦ φρίκη! — τὰ ἔφαγεν, δεῖχνοντας ἔτσι τὴν λύσσαν τοῦ μίσους καὶ τὴν ταπεινότητα τῆς ἀγάπης του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἡ πρώτη σειρά τὸν διηγημάτων «Μεταξὺ ἱστορίας καὶ θρύλου» ἐκτυπώθηκε εἰς κομψὸν τόμον, πωλεῖται ἀπὸ δὲ τὸ διελιοπωλεῖα.)

ΠΝΕΥΜΑ

ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΤΟΝ ΕΙΔΕ

Ὁ δαιειστής πρὸς τὸν καθαριέρη τοῦ φηλέτου του:

— Πῶς σὺν κυρίῳ σου, ὅτι πρέπει σήμερα νὰ μ' ἐξοφλήσῃ.

— Αὐτοῦμαι πολὺ, ἀλλὰ ὁ κύριός δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Πῶς δὲν εἶνε; Ἀφοῦ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου στὸ παρὰ θυρο.

— Δυστυχῶς σὰς εἶδε καὶ αὐτός.

Εὐέξαπτη ΘΥΣΙΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΟ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Μιζαμπλὶ, τσικουάκι, ντεκολέ, τὰ Καμουφλάρισμα ἐπιστημονικόν. Ἐμφάνισις μὴ μοῦ ἄππου. Σωστός ὁ πειρασμός, μὲ γυναικεῖα περίβολη, καὶ φάσμα γυναικίαν πού νομίζεσθαι ὅτι προτίθεται νὰ δαγκώσῃ ἄνθρωπον. Μὲ ἀδρία δίνει τὰ λεπτὰ στὸν εἰσπρακτορά γιὰ νὰ τῆς κόψῃ εἰσιτήριο. Ἀπὸ τοῦ ὅμοῦ τοῦ μεγαλέως τῆς, τὸν ἀτενίζει μὲ συγκατάβασι ὡς τὸ ἐσπελότερον ὑποκείμενον, ὅταν τῆς λέει:

— Φίλα, παρακαλῶ.
— Πῶς.
— Φίλα.
— Γιὰ τράπεζα μὲ πέρασες;
— Μπᾶ, ἐδῶμωστε ὀπλάθη;
— Γιὰ πρόσδεξι;
— Ἐγὼ νὰ προσέξω;
— Ἀναδῆ.
— Τί εἶπες;
— Ἄκου δῶ...
— Ἡλιθία!

Καὶ συνεχίζει τὰ κομπλιμὰν χωρὶς διακοπὴ, ἐνὺ γυρίζει μὲσα στὸ τραμ σὰν σκούρα.

Κατὰ κράδα τὴν εἶδε ἡ παρὰ κλησις τοῦ εἰσπρακτορὸς γιὰ τὰ φίλα. Χορεύει ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς ζῶντος τὰ νύχια τοῦ ἐπιτάξι τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν σφαιρῶν τῶν πού εἶνε κρεμασμένοι σὰν ἀσφάλεια στὸς ἐξώστες τοῦ τραμ. Ἀρχίζουν τὸν ξεροβόχα. Τίγρις

ΓΕΛΑΣΤΕ, μὰ γελαῖστε λοιπόν!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

Βγήκε ἀπὸ τὴν αἰθούσα τὴν γεμάτη κοινούς καὶ μυρωδιές φαγὴ τῶν γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Τὸ κεφάλι τοῦ τὸν πονοῦσε πολὺ, λές καὶ τὸ μυαλό τοῦ ζητοῦσε νὰ σπάσῃ τὴν κοκκαλίην φυλακὴν του.

Πῶς νὰ ξαναπαρῇ μὲσα; Πῶς νὰ τὴν ξαναβῇ; Τρία ὀλοκληρὰ χρόνια ζήτησε τὴν ἀλυσσὴν τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς καὶ τώρα... Τώρα ἐκεῖ μὲσα ἦταν ἡ Μπέλλα, ἡ γυνὴ καὶ πού τοῦ κατέστρεψε τὴν ζωὴν!

Τὸ κροτάλλινο γέλιο τῆς φτάνει ὡς ἐκεῖ. Τὶ ἀκουεῖται ἐλαφρύ, φρόνιμα πού εἶνε. Καὶ ἐκείνος ὁ γέλοιος ἀνδρὸς τῆς μὲ τὴν ὑαλὴν στερὰ φαλάκρα καὶ τὸ πλάστρο στερὰ πού κανε τὴν καρδιά του νὰ τρίζῃ ἀπὸ τὸ ὠδός του, τὸν χτυπᾷ ὡς νεῦρα.

Θυμάται τὸν ἑαυτὸ τοῦ τελειοφῶτο τῆς ἱατρικῆς. Ὁ πατέρας τοῦ ἑνὸς ἀγαθοῦ ἐπαρχιώτη, τοῦ εἶχε ἀφήσει μὲ τὸν θάνατό του, μὴ καλὴ περιουσία, μὲ τὴν ὅποια νὰ ἄρχιζε τὴν σταδιοδρομίαν του. Μία μερὰ ὅμως, συνήντησε τὴν Μπέλλα. Ἦταν τότε μὴ φτωχὴ μοδιστρουλά. Ἀγαπήθηκεν καὶ χτίσανε τὴν φάληα τους ὅτι ἑνὰ ὀλόφωτο διαμερισμάτι. Συχνὰ ζήτησε νὰ τὴν παντρευθῇ, μὰ ἡ φανερότης τῆς ἐπιτοκαλιότητος τὸν συγκρατοῦσε.

Ἀρξισε νὰ παραμελῇ τὴ δουλειὰ του γιὰ νὰ τὴν παρακολουθῇ. Σιγὰ - σιγὰ, μὲ κλειστά τὰ μάτια ἐβάδιζε στὴν καταστρόφη. Καὶ ὅταν ἐφθασε στὸν γκεμὶν, ἡ Μπέλλα τὸν ἄφησε ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ νὰ πῆσιν μόνος του καὶ αὐτὴ ἀπὸ λούθησε τὸν γέλοιον τύπον καὶ τὸν λαοφύρεθηκε γιὰτὶ εἶχε πολλὰ λεπτὰ.

Στὴν ἀρχὴ, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνον, ζήτησανε ἑστῶ καὶ μὴ τίποτα ἀγῶστη ἐκ μέρους τῆς. Τὰ σταλὰ ἀγῶστη ἐκ μέρους τῆς. Τὰ σταλὰ ἀγῶστη, ἀπείλησε, πάλι τίποτα. Καὶ ἄρχισε ἡ κακομοιρία. ἡ κραυγὴ, ἡ ἀλγία...

γίνεται ἐκείνη. Δυναμῆς γίνεται. Ἐξακολουθεῖ νὰ κακαρίζῃ. Δαγκώνει τὰ χεῖλη τῆς, τρίζει τὰ δόντια τῆς καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ ἐκρήξις. Τὸ τσαντάκι τῆς κάνει ὅλα - πλανὲ στὰ ὄψη, καὶ ἐρχεται σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ κεφάλι τοῦ διπλανοῦ ἐπιδόμου.

— ὦχ!
— Παλινῶνθρωπε!
— Δεσποινίς...
— Ἐλεεινὴ!
— Ἐγὼ...
— Πρόστυχε!

Ἀνθρώπος φιλήσυχος ἦταν ὁ δυστυχὴς, καὶ πρὸς ὡς ἀμύνος. Δὲν τὸν συνεκίνησαν οἱ θεατικές τῆς στρουγυλότητες. Δὲν εἶχε καμμιὰν ὑπερβολὴν, καμμιὰν ὀλβίαν ἐπὶ τῶν ἐσφῶν τῆς. Οὐτε ἐθίγησαν οἱ γεωγραφικὲς τῆς καμπύλες. Ἡ τύχη τοῦ τὸν ἔφερε ἐκεῖ, γιὰ νὰ γυρὶ τὸ ἐξυλίστησιον θυμῷ. Μὲ συντριβὴ, διηγείται τὸ πᾶσμά του.

— Ἐτοί, σὰ καλὰ καθομέννα;
— Ἐτοί, κ. πρόεδρε.
— Ὅτε τῆς μίλησα, κ. πρόεδρε.
— Ἐγὼ εἶμαι παντρεμένος ἀνθρώπος. Ἐγὼ παῖδια, κορίτσια, συνωστισμός ἦταν. Ἐσπρώξῃ, ἐπάσπῃ, ἤρθε καὶ χῶθηκε πλάι μου. Ὅτε ἀντάσθηκα ποτὲ οὐτὶ αὐτὴ ἡ σφιγγα θὰ μὲ ρεζύλευε ἔτσι.

— Λοιπόν;
— Ἐξάφιν γυρίζει καὶ μοῦ δίνει μὴ. Ὅπου νὰ καταλάσῃ περὶ τῆς προκρίτει, μοῦρχεται δευτέρη, τρίτη καὶ οὕτω καθέξῃ. Δὲν θυμιάει πόσες.

— Μὲ τὸ τσαντάκι σὲ χτύπησε;
— Ὀχι, κ. πρόεδρε, τσαντάκι λέγεται, ἀλλὰ ἦταν θαλίτσα! Γιατί, παρακαλῶ; Γιατί, λέει, τὸ στενοχωροῦσα. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά, κ. πρόεδρε. Καὶ μὴν μὲ στενοχωροῦσαν ἄλλοι.

Πυρκαῖα τῆς ἀνάβουν τὰ λόγια τοῦ θυμῶτος. Σὰν σούστα πετάγεται ἐπάνω.

— Σουαμένε, ρυπαρέ! (Στὸ φῆ πρὸς τὸν πρόεδρο): Δὲν εἶνε ὅλες οἱ γυναῖκες ἴδιες, κ. πρόεδρε!

— Δὲν μοῦ λές, σου εἶπε τίποτα;
— Ὀχι!
— Σὲ ἐπείραξε;
— Ὀχι!
— Τότε, τί σου ἔκανε;
— Κατεβάζει τὰ μάτια, δυσκολεύεται ν' ἀπαντήσῃ.
— Μίλησε, λοιπόν!
— Εἶχε πέσει ἐπάνω μου κ. πρόεδρε.

— Πῶς εἶχε πέσει;
— Ἦταν ὀρθοὶ στὸ πλευρὸν μου καὶ μ' ἐνωχλοῦσε. Καταντῶ σὲ ἀνυπόφορος πᾶν.
— Ἀλλὰ, πῶς σὲ ἐνωχλοῦσε;
— Σὺ ἔκανε χειρνομίες μήπως;
— Ὀχι.

— Μίλησε λοιπόν. Περιμένεις νὰ σὲ ρωτᾶμε γιὰ ὅλα; Πῶς σὲ ἐνωχλοῦσε;
— Πῶς τὴν ἐνωχλοῦσε; «Ὁ διάβολος!» Ἀρξανε δὲν καταλαβαίνει αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος τὴν ἐνωχλήσις προκαλεῖται, ὅταν ἡ φωτιά ἐγγυῖται τὴν μπασοῦρη; Πῶς νὰ τὸ ἐκφρασθῇ ὁμοῦς; Ἐδῶ ρίχνει τὸ τελευταῖο τῆς ἀπὸ. Ποιῶμι τρέχουν τὰ δάκρυα. Συνταράσσεται ἡ αἰθούσα ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Οἱ δικασταὶ ὁμοῦς ἔχουν καρδιά γρὰ νιτρί. Ἀρκεῖ εἰς ἐξορίασιν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ θυμῶτος ἐπὶ σαρὰ μάρτυρες, μεταδῶ τῶν ὁλοῦν καὶ τὸ τραυλῶν ἄλλοι, καὶ ἔτσι ἡ εὐερέσις δεισιπνεία τὰ πληρῶναι πολὺ ἀκριβὰ, γιὰ νὰ μαθῇ ὅλοισι νὰ μὴν κᾶν παρομοίους ἀλλοῦς. Βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοῦς ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ἴδιοι!»

Θ. Α. ΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

μὰ ἡ ἀδρία γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς τὴν ἐπῆνε.

— Ὁ Μάκης ἐνοίωσε τὸ αἷμα του νὰ καίη. Τὰ βρομολεφτά του! Τὰ λεφτά πού του πῆραν τὴ Μπέλλα καὶ πού του πέταξε στὰ μούτρα, γιὰ νὰ τὸν κᾶν νὰ γελάσῃ, σὰν νάταν κανένας γελοιοποιός. Ὡστὸ σο, ὁμοῦς, κατάρθωσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Λίγη ἱστορίαν καὶ τὸ τέλος θὰ εἶνε αἰσιό.

— Ἀ, νὰ μποροῦσε νὰ τὸν πνίξῃ.
— Ἀρξισε λοιπὸν ἐκείνη νὰ ἀρκεῖται, συνέχισε ὁ Μάκης. Ἐξ ἄλλου, τώρα ὁ καλὸς τῆς δὲν εἶχε οὐτε βασίλειο, οὐτε χρυσὴ στολή. Τότε, ἐκεῖ πλάι πέρασε ἑνὸς κοντῶ, χυτρός, γελοῖος Φαῦνος. «Ὁ, τί αὐτεῖς πού ἦταν σὰν τὰ τραγῶν εἶχαν αὐτὰ ἀφοῦ τὰ κέρα τὰ του ἦσαν ὀλοχρῶσα καὶ ἑνὰ βάρυ πουνγὶ κουνούνησε κρεμασμένο στὴ μέση του. Ἡ Νύμφη βαμμένη κε ἀπὸ τὸ χρυσάφι πού γυάλιζε τὸ σῶμα... Χαχα! Χαχα! Τόσο, ὥστε νὰ κρούθῃ τὴ φαλάκρα του. Καὶ εἶχε μὴ φαλάκρα! Χά, χά... χά... σὰν τὴ δική σου, ἔκαμε γυρνώντας πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς Μπέλλας πού εἶχε κοκκινίσει καὶ ἐκινδύνευε νὰ παθῇ συμφορὰν, καὶ μὴ κοιλία μεγάλη στρουγυλὴ σὰν τὴ δική σου... Καὶ ἦταν ἀσχημὸς σὰν ἐσὲ νῦν, χαχαχα! Μὰ τί σάστει ἱστορία! Ἐφῶγε ἡ Νύμφη καὶ τὸ βασιλόπουλο κατατρεχὲς τρεβοδούρου καὶ λυράρης...»

Ὁ κόσμος, γύρῳ ἀκούει ἐκπληκτός. Ἡ Μπέλλα νόμιζε πῶς θὰ πέθαινε ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἡ παρὰ εἶχε μευδίασει.

Ὁ Μάκης σηκώθηκε ἀναποδογυρίζοντας τὴν καρδιά του. Ἡ φωνή του εἶχε λαχναρῶσει, λές καὶ εἶχε κούραστὴ ἡ ψυχὴ του νὰ τρέχῃ, σὰν παραμύθιο.

Ὁ ἀνὴρ, κ. Μπέλλας ἐξέλασε, τὸν πέταξε ἑνὰ ποτήρι. Τὸ γυαλὶ ἔσπασε σὲ μέρη, πού νῦν καὶ ἐν αἰματίνῳ ροαὶ ἐκὺ ληρὸς ἀρὰ ὡς τὸ στόμα του.

Ἐπρεσε ὁ καταστρατηγάρχης.

— Πετρεῖτε τὸν ἐξὼ τὸν λίκμον τὸρο, ἐφῶντες μὲ θυμῷ.

Ἀπὸ γκαρονία ἐσφῶν πρὸς τὴν ἐξοδὸ τὸν Μάκη πού ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ βραχνάσμενος:

— Κι' ὁ γέρο Φαῦνος πάλιν ἑνὰ τραγοῦδι ἀκούει... χαχαχα. Γελάστε, μὰ γελάστε λοιπόν!

ΑΔΩΝΑ



Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τῆς ἀδελφῆς

Γύρισε νευρασμένη στὸ σπίτι ἡ Ντόρα. Ἐπέταξε τὴν τσάντα τῆς καὶ τὸ καπέλό της στὸν καναπέ.

— Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε μὲ ἀδιάφορο τόνον φωνῆς ἡ ἀδελφὴ της.

— Ὁ Ἀντώνης δὲν ἦλθε στὸ ραντεβού. Τὸν περίμενα τρία τέταρτα.

— Μὴν τὸν παρεξηγῇς. Μπορεῖ νὰ τοῦτιχε καμμιὰ ἄλλη ἀσχολία.

— Ἐπρεπε νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα καὶ νῆρθ.

— Πού ἔρεῖς; Μπορεῖ αὐτὴ ἡ ἄλλη ἀσχολία νὰ ἦταν πῶς ἐνδιαφέροντος γι' αὐτόν.

Κατ' ἄν κέντρισμα φιδιῶν στὴν καρδιά ἐνοίωσε ἡ Ντόρα στὸ ἀκούσμα αὐτῶν τῶν λόγων.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε τὴν ἀδελφὴ της. Ὅτι μπορεῖ νὰ πῇς μὲ καμμιὰ ἄλλη.

— Μπορεῖ κι' αὐτό.

— Εἶσαι κακία, Μελομένη. Πολὺ κακία... ξεφώνησε ἡ Ντόρα ἔτοιμη νὰ ξεσπάσῃ σὲ δάκρυα.

Ἡ Μελομένη τὴν κύτταξε κατὰματα μὲ μὴ σκληρὰ ματιὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ τὸν πρωτογνώρισα καὶ σὲ μὲνα πρὸς τοῦκα κέρτε. Κατόπιν ρίχτη καὶ σὲ σένα. Γιατί τώρα νὰ μὴ ριχθῇ καὶ σὲ μὴ τρίτη;

Ἐπρεσε σὲ τὴν γωνία τοῦ καναπέ ἡ Ντόρα καὶ ξέσπασε σὲ σπαρακτικὸς λυγμούς. Ἡ ἀδελφὴ τῆς τὴν ἐκτύπησε γιὰ πολλὰ ὥρα μὲ ἄγρια χαιρεκᾶκα.

Ἡ Μελομένη ἦταν πολὺ μὲ γαλύτερη στὴν ἡλικία ἀπὸ τὴν Ντόρα. Καὶ δὲν εἶχαν τὴν ἴδια μητέρα. Ὁ πατέρας τοὺς εἶχε παντρευθῇ δύο φορές.

Αὐτὸ πού εἶπε ἡ Μελομένη ὅτι ὁ Ἀντώνης ἐφέλτερνε πρὸς τὴν αὐτὴν ἦταν σωστό.

Τὸν ἀγαποῦσε τώρα ἡ Ντόρα. Καὶ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ τὴν ἀγαπᾷ μὲ τὸ ἴδιο πάθος. Ἦταν ἐγώστατα στὸν ἐρωτὰ της. Γι' αὐτὸ στενοχωρήθηκε τόσο πού δὲν ἤρθε στὸ ραντεβού των.

ΤΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐθῆμος, χαριτωμένος καὶ ζωηρὸς ἐφῶσε τὴν ἄλλη μερὰ ὁ Ἀντώνης.

— Καλὴμέρα, Μελομένη εἶπε μπαίνοντας στὸ σαλονάκι ὅπου ἦσαν οἱ δύο ἀδελφές.

— Καλὴμέρα ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Μελομένη.

— Στὴν Ντόρα, συνέχισε ὁ νέος, δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσω, γιὰ τὴ φανταζοῦμαι τὴ θυμὸ θὰ μοῦ κρατᾷ ἀπὸ χθές, πού τὴν ἔβλεπα νὰ μὲ περιμένει.

Ἡ Μελομένη ἐσηκώθηκε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἐπῆλσαν μόνον. Ὁ νέος ἐπῆγε κοντὰ στὴ Ντόρα, πού εἶχε στραφῇ πρὸς τὸ παρὰ θυρο καὶ κύτταξε ἐξῶ.

— Δὲν εἶπε ἔτσι, Ντόρα; τῆς εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνή.

Ἡ νέα δὲν μίλησε.

— Τόσο πολὺ λοιπὸν εἶσαι θυμωμένη μαζί μου; ξαναεἶπε ὁ Ἀντώνης.

— Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ δεχθῶ μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας; ἀπάντησε μὲ θυμὸ ἡ νέα.

— Ναί, ἔχεις δικὴν Ντόρα, μὰ μὴ μὲ καταδικάζεις, πρὶν μὲ ἀκούσης.

— Τί ν' ἀκούσω; Τὸ πῶς καὶ νὰ καὶ πῶς περὶ μὲν πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶνε τὸ νὰ δρῇ καὶ νῆς μὴ δικαιολογία, ὅταν δὲν πηγαίνῃ σ' ἑνὰ τοῦ ραντεβού. Δὲν σὲ θεωρῶ τόσο κουτόν, ὥστε νὰ νομίζω εἰς δὲν μῦθος νὰ θρῆς καὶ σὺ τὴ δικαιοσύνη γιὰ σου.

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὴ μαζί μου, Ντόρα.

Ἐπῆρε καὶ σὺν τριῖν ὅτι ὅταν τὸν τρόπο, πού εἶπε αὐτὴ τὴ φράσι ὁ νέος. Ἐδειχνε ὅτι ὑπέφερε πολὺ, διότι εἶχε λυπηθεῖ τὴν ἀγαπημένην του. Ἡ Ντόρα τὸν ἀντάσθησε αὐτὸ καὶ ἦταν γεμάτη χαρὰ. Ἐνα κρυφὸ χαμόγελο δαβειὸς εὐτυχίας ἐφῶτιζε τὸ πρόσωπό της, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ ἔχῃ στραμμένο πρὸς τὸ παρὰθυρο.

— Ναί, εἶνε ἐλίκρινος! εἶπε μὲ μέτα της. Ὅα εἶχε κάποιο σποδρὸ λόγο, πού δὲν ἤρθε στὸ ραντεβού. Πάντως εἶμαι τρελὴ νὰ φανταζομαι, ὅτι μπορεῖ νὰ ἦταν μὲ καμμιὰν ἄλλη...

Ὅα ἤθελε νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκυλιά του, νὰ γείρη τὸ πρὸ σῶπό της, φλογισμένο ἀπὸ ἑρωτὰ, στὸ στήθος του καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὰ χεῖλη τῆς σ' ἑνὰ παρατεταμένο φιλὶ συνδιὰ λη νὰ λαλῇ λίγο. Ἐχουν τόσο θέληση τὸ πείσματα τῆς ἀγάπης!...

Ἐκείνος δὲν κατάλαβε καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ πῶς τὸν φέρισμο τῆς νέας. Ἀπὸ τὴν ῥοσὶ τὸ ἴδιο συντετριμμένο ὄψος τοῦ καὶ ἐξανώτησε:

— Ὅστε δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃς, Ντόρα;

— Τώρα ὄχι! ἀπάντησε ἡ κοπέλλα.

Αὐτὸ τὸ «τώρα» ἦταν μὴ χρυσὸτερη ἐλπίδα. «Τώρα ὄχι, ἀλλ' ἀργότερα ναί». Κατ' ἐπὶ τοῖς ἐσπῆμινε ἡ ἀπάντησις τῆς ἀγαπημένης...

— Καλὰ εἶπε ὁ νέος προσπαθώντας νὰ μὴ φανερώσῃ τὴ χαρά του. Ὅα ξανάρθω τὸ ἀπόγευμα, γιὰ νὰ δοκιμᾶσω νὰ σὲ ἐξευμενίσω.

Καὶ ἐφῶγε.

ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΔΡΑΜΑ

Ἐ μὴ μεγάλη ἀνδοθέσμη στὸ χερὶ ξαναβρῆθε τὸ πᾶν γόχημα ὁ Ἀντώνης.

Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του, ἔκρινε τὴ τῆς ἀγαπημένης, ἔβασε βοήθου καὶ κοπετοῦ. Ἐβίσε τὸ δῆμα του, βρῆκε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα καὶ πῆκε. Στὴ σκηνὴ συνήντησε τὴν ὑπνέτρια:

— Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε.

— Ἡ δεσποινὶς Ντόρα κύριε... ἀπῆλθε μὲσα στοὺς λυγμούς τῆς ἡ ὑπνέτρια.

— Ἡ Ντόρα; Τί ἔπαθε;

— Αὐτοκτόνησε, κύριε... Ὁ νέος ἐπάγωσε. Ἐμεινε ἄγαλμα πόνου καὶ ἀπελπίσιος.

— Ἡ Ντόρα! φιδύρισε Ἡ τοκτόνησε ἡ Ντόρα;

Τὰ εἶχε χάσει. Τὸ μυαλό τοῦ εἶχε πάψει νὰ λειτουργῇ. Ὅλα τὰ ἐβλεπε ῥοὰ καὶ ἀκαθόριστα μπροστὰ του.

Ἐπὶ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, δὲν συνήλθε, ὥρμησε στὸ δωματίον, ὅπου εἶχαν τὴ νεκρὴ, φωνάζοντας σπαρακτικὰ:

— Ντόρα! Ἀγαπημένη μου! Ἦταν μὴ δραματικὴ σκηνή. Ὁ ἀπελπισμένος νέος ἔπεσε στὸ νεκροκράββατο τῆς ἀγαπῆς μῆνης του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀναστήσῃ μὲ τὰ φίλια του, μὲ τὶς ἱκεσίες του...

Τὸν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς νέας καὶ τοῦ ἐξήγησαν, ὅτι αὐτὸς ἴπην ἡ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας.

— Ἐγὼ; ρώτησε ὁ καυμένος.

Γιατί;

— Διότι δὲν πῆγες χθὲς στὸ ραντεβού πού εἶχατε δώσει. Καὶ ἡ Ντόρα εἶχε μάθει πῶς εἶχε μπελάσει μὲ ἄλλη γυναικα.

— Ἐγὼ; Ποιὸς τὰ λέει αὐτά;

— Ἡ Μελομένη. Τῆς τὰ ἐξημολογήθη ὅλα ἡ Ντόρα, πρὶν αὐτοκτονήσῃ. Ἦταν

Ο παράδεισος τών γυναικῶν Καταστήματα χωρίς πωλήτριες

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΔΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΣ

Κι' αυτό, όπως όλα τα παράξενα, υπάρχει μόνο στην 'Αμερική. Προς το παρόν τουλάχιστον. "Επειτα, σιγά-σιγά, θα έλθουν και οι άλλοι, έρχονται και στην Ευρώπη και τότε μάς φαίνεται εύκολα, απλά. Προκειται, λοιπόν, για τα καταστήματα που δεν έχουν υπαλλήλους, ή μάλλον πωλήτριες. Τότε ποιοι εξυπηρετούν τους πελάτες; θα πείτε. "Η μήπως δεν έχουν ούτε πελάτες; Τούτωντων μάλιστα! Έχουν πολύ μεγαλύτερη πελατεία από τα άλλα, τα κοινά καταστήματα, ακριβώς επειδή ο πελάτης είναι ελεύθερος να μείνει όσην ώρα θέλει μέσα στο κατάστημα, να τὰ ιδῇ όλα, να τὰ δοκιμάσῃ, να πάρῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσῃ, χωρίς να τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς.

Το μεγαλύτερο από τα καταστήματα αυτά που δεν έχουν πωλήτριες βρίσκεται στον 14ο δρόμο της Νέας Υόρκης, δηλαδή σε μίαν από τις λαϊκές συνοικίες της ἀπεραντήτης αὐτῆς πολιτείας.

Εἶνε ἕνα κατάστημα εἰδῶν γυναικείας ἀμφίεσης, φαντασθῆτε δυὸ με γόλα κτήρια, με ἀπλούστατη πρόσοψη, τόσο ἀπλή, ὥστε να φαίνονται σαν μεγάλο γκαράζ. "Από τὸ ὑπόγειο ὡς τὸ πέμπτο πάτωμα, ὅλα τὰ διαμερίσματα εἶνε γεμάτα γυναικείες τουαλέτες, φουστάνια, ταγιέρ, κά πες κλπ. Καὶ ὅμως, ἐκεῖ μέσα δὲν βρίσκεται οὐτε μιά πωλήτρια! Φαντάζεται κανείς ὅτι τὸ κτίριο εἶνε ἔρημο καὶ μαγεμένο.

Μπαίνετε λοιπὸν ἀπὸ μίαν ὁποιοδήποτε εἰσοδὸ τοῦ καταστήματος, προχωρεῖτε εἰς τὸ εὐαίσθητο μετὰ τῆς ἡσυχίας, γαζέετε, ἀνεβαίνετε σὸν πρῶτον πάτωμα, μετὰ τὰ ὅλα τέσσερα, κατεβαίνετε ἀπ' τὸ πέμπτο σὸν ἰσόγειο καὶ δὲν παρουσιάζεται κανείς να σὰς ἀπευθύνῃ τὴν παροχὴν λέει, να σὰς ρωτήσῃ τί θέλετε, να σὰς συμβουλευθῇ να προτιμήσετε τοῦτο ἀπ' αὐτό.

Ἀκίνητος ὅμως, καθισμένος σὲ μιά σειρά ἀπὸ ψηλά καθίσματα, ὅμοια μ' αὐτὰ που βρίσκονται στὰ μπαρ, στέκονται μερικές γυναικες με τὸ θάλασμα σπληνμένο πάντα σ' ἕνα σημεῖο, σὰν ἀγάλματα. Εἶνε οἱ ἐπὶ πωλήτριες τοῦ καταστήματος, ἀφοῦ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐμπορεύματα ποὺ εἶνε συγκεντρωμένα ἐκεῖ μέσα δὲν μποροῦσαν θεία να ἀφῃδον σὸν ἕκαστο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐποποθετήθηκαν οἱ θηλυκοὶ ἐκεῖναι φύλακες, ποὺ δὲν κά, νουν ἄλλο παρὰ να ἐπιβλέπουσιν μὴπως περᾶσῃ κανεὶς τὸν παραμυθῶ.

Τὰ γυναικεῖα φορέματα καὶ τ' ἄλλα εἶδη εἶνε κρεμασμένα σὲ ἀτέλειωτες σειρές. Κάθε σειρά ἔχει καὶ ἕνα ἀριθμὸ, ποὺ ἀνταποκρίνεται σὸν μέτρο. Τὰ μέτρα εἶνε ἀπὸ 12 μέχρι 52. Μπορεῖ δηλαδή να ντυθῇ ἐκεῖ μέσα ἕνα κορίτσι καὶ μιά γυναίκα χοντρή σὰν τὴν περίφημη Ρόζα. Ἀρκεῖ να ξερῇ τὸν ἀριθμὸ τῆς.

Υπάρχουν γυναικες ποὺ περνοῦν τὴν ἡμέρα τους ἐκεῖ μέσα, χωρίς να θέλουν να φανίσουν τίποτε. "Όλα τὰ παρατηροῦν καὶ ὅλα τὰ δοκιμάζουν, ἐντελὸς εὐθέως. "Αν καμμιὰ ἐπισκέπτρια ρίξῃ κατὰ λάθος ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα φορέματα ποὺ εἶνε κρεμασμένα ἐκεῖ μέσα τὴν πλησιάζει ἀμέσως μιά ἀπὸ τῶν ἐπιστάτρων, σπῆκνει τὸ φορέμα καὶ τὸ ξαναβάθει σὲ τὴν θέσιν του, χωρίς να προφέρῃ λέξι. Μονάχα ἀν τὸ φορέμα πᾶσῃ καὶ μιά θλάσῃ, ἡ πελάτις ὑποχρεώνεται να τὸ πληρώσῃ.

Κάθε πελάτις ἔχει τὸ δικαίωμα να ἐξεκρεμῇ ὅποιο φορέμα τῆς ἀρέσῃ καὶ να πᾶσ' ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα «διαμερίσματα δοκιμῆς» γιὰ να ιδῇ ἀν τῆς πηγαίνει. Αὐτὰ τὰ διαμερίσματα εἶνε μικροσκοπικὰ δωμάτια, ὅπου μολὶς καὶ μετὰ βίας μπορεῖ να σταθῇ ἕνας ἄνθρωπος. Καὶ ἡ μόνη ἐπιπλοή τους εἶνε ἕνας πελώριος καθρέφτης καὶ μιά κρεμάστρα.

Ἐκεῖ μέσα, σὸν κατάστημα βρίσκονται ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ φορέματα ποὺ μπορεῖ να φαντασθῇ ἕνας ἄνθρωπος: ἀπὸ τὴν πολυτελέστερη θραυνη τουαλέττα ἕως τὸ κοστούμι γιὰ τὸ σκί ἢ γιὰ τὸ τένις. Καὶ ὅλα εἶνε τῆς τελευταίας μόδας. Ἀπλὰ ἡ πολυτελή, κομψὰ ἢ παράξενα, ἀντιγραμμένα ἀπὸ τὰ πανάκριβα ποὺ εἶνε ἐκτεθειμένα σὲς προθήκες τῆς Τετάρτης Λεωφόρου. τὰ φορέματα αὐτὰ στοιχίζουν ἀπὸ ἕνα ἕως 10 δολάρια.

Στὸ κατάστημα αὐτὸ πουλοῦνται περὶ τῆς 100 χιλιάδες φορέματα, εἰς ἐβδομάδα. Οἱ πελάτιδες προέρχονται ἀπ' ὅλες τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἐν ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ τῶν φυλῶν: ὑπέρτριες, ποὺ διατηροῦν ὅλα τὰ σημάδια τῆς ἐργασίας των, δακτυλογράφοι, πωλήτριες ὅλων καταστημάτων, μαῦρες τοῦ Χάρλεμ, πραγματικὸν δειγματολόγιο ὅλων τῶν χωρῶν καὶ τῶν φυλῶν, ὅπως εἶνε καὶ ἡ Νέα Υόρκη.

"Όταν μιά πελάτις ἀποφασίσῃ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἢ περισσότερα φορέματα, τὰ ἐξεκρεμῇ μόνη τῆς καὶ πηγαίνει κατ' εὐθείαν σὸν ταμεῖο. Ἐκεῖ πληρώνει καὶ τῆς τὰ κάνουν πακέτο, τὸ ὅποιο παίρνει μαζί τῆς. Διανομὴ κατ' οἶκον δὲν γίνεται.

"Εάν, παρ' ὅλες τῶν δοκιμῶν ποὺ ἔκανε, ἡ πελάτις μετανοήσῃ ἀργότερα γι' αὐτὸ ποὺ ἀγόρασε ἢ ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν τῆς πηγαίνει καλά, μπορεῖ να τὸ ἐπιστρέψῃ μέσα σὲ πέντε μέρες καὶ να πάρῃ πίσω τὰ λεφτὰ τῆς. Κανείς δὲν τῆς κάνει τὴν παραμικρὴ παρατήρησι.

Σ' ἕνα τέτοιο κατάστημα χωρίς πωλήτριες, καὶ ὅπου ὁ συνωστισμὸς εἶνε μεγάλος ὅλη τὴν ἡμέρα, δικαίως διερωτᾶται κανεὶς ἀν γίνονται κλοπές. Οἱ ἀποπειρὲς κλοπῆς δὲν λείπουν, θεία. "Αν συλλάβουν τὴν πελάτιδα ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὴν κλείνουν σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου τὴν ἀφήνουν ἀπὸ 6 ἕως 12 ὥρες. "Επειτα ἀν ἐξακριβωθῇ ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ κάνει αὐτό, τὴν ἀφήνουν ἐλεύθερη, ἀφοῦ κρατήσουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς.

"Αν ὅμως τὴν πιάσουν γιὰ δεύτερη φορὰ, καλοῦν ἀμέσως τὴν ἀστυνομία καὶ ἡ κλέφτρα μεταφέρεται σὸν κρατητήριον.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΕΧΕΙ ΠΙΚΡΗ ΠΕΙΡΑ

Ο ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος παιχνιδιῶν πρὸς τὸν πελάτην: — Αὐτὴ ἡ κοῦκλα εἶνε θαυμασία. "Όταν τὴν ἐπαλώσετε σὸν κρεβάτι τῆς, κλείνει τὰ μάτια τῆς καὶ ἀποκοιμῆται ἡσυχᾶ, σὰν ἀληθινὸ μωρό.

Καὶ ὁ πελάτης μελαγχολικᾶς:

— Μὰ ἔχετε ἰδέα ἀπὸ ἀληθινὰ μωρὰ!

ΤΟ ΓΟΥΡΙ

Ο μικρὸς εἰσορμῆς σὲ τὴν τραπεζαρία, ὅπου ὁ πατέρας του διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του.

— Μπαμπά! Μπαμπά! Εἶνε μιά μαῦρη γάτα σὲ τὴν κουζίνα!

— Ὡραίη! Οἱ μαῦρες γάτες φέρνουν γούρι.

— Γούρι... Μὰ αὐτὴ κρατᾷ σὸν στομάχι τῆς τὸ κρέας ποὺ ἀγόρασες μιά ἀβρίο!



ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο νόμος εἶνε αὐστηρὸς γιὰ τοὺς αἰσχροκερδεῖς κι' ὅλους μιά μέρα στὴν ψειροῦ τοὺς μάγκες, θὰ τοὺς δῆς. Τὸ παρακάνανε, ρε σὺ, πολλοὶ κατεργαρεῖοι καὶ μέσα στὴ σακκούλα τους τὸ παραδάκι ρέει.

Ἀπ' τὰ χωριά τὰ τρόφιμα στὴν πόλιν μας τὰ φέρνουν καὶ κοροϊδάρες γδέρνουν.

Κι' ἐφ' ὅσον γδέρνουν γραμμὴ τοὺς ἀφελεῖς, μπορεῖς καὶ χασαπάδες να τοὺς πῆς, τούτέστιν... ἐκδορεῖς!

ΖΑΜΦΩ

Αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ δουλειὰ τὴν κάνουν πολλὰς ποὺ κάνουν σὸν μαχαλὰ τῆς δῆθεν ντροπαλές. Μέσ' στὰ ντουρέκια τρέχουν καὶ βρίσκουν ραμολῆδες καὶ γέρο παραλήδες...

Κάθονται τότενες καραὶ, στὰ μάτια τοὺς κυττάζουν με τοῖς ματιές τους... σφάζουν.

τοὺς κόβουν μ' ἕνα γνέμμο καὶ τὸ μυαλὸ τοὺς παίρνουν κι' ἀργότερα τοὺς... γδέρνουν!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδή τὸν βρίσκουν τὸν κουτὸ καὶ πέφτουν με τὰ μούτρα τους κατόπιν σὸν... ψητό.

ΣΟΥΣΟΥ

Μ' αὐτὰ ποὺ λέτε σήμερα θυμήθηκα ξανὰ τὸν ἀπρόστυξ τὸν Μηνᾶ, ἐκείνον τὸν γελοῖον.

ποὺ μούφαγε τὸ σπῆτι μου καὶ κάθε μεγαλειόν, γιὰτὶ; Γιατὶ δυὸ βρόδουα

λίγα φιλιὰ μου πούλησε καὶ λίγα κρύα χάδια!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μὰ καὶ τὴν Κάθριν σοῦδωσε, ποῦταν κοπέλλα θεία ΣΟΥΣΟΥ

Καὶ με κατηγοροῦν πολλοὶ ἀκόμα ἐπὶ... νοθεῖα!

ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Εἰς πειρασμὸν μ' ἐμβάζει γὰρ τὸ κὸλπον τοῦ Μηνέως κι' ὡς Καζανόδας νέος,

πανάκριβα τὰ κάλλη μου στας δίδας θὰ ἐξοδεύω

Συστάσεις

Μανιῶ, νὰ ξέρης δὲν μπορεῖς Ἐμένα να με λαιδωρῇς Ὀλονυχτίς καὶ ὀλημερίς Καὶ να μοῦ λές ἀρλούμπες...

Γιατὶ, Μανιῶ, στ' ὁμολογᾶ, Εἶμαι ἀράβυμος κι' ἐγώ, καὶ δίχως μὴ στιγμὴ ν' ἀργῶ, Σὲ κά— να κάνης τούμπες!

Εἶσαι περίεργη γυνὴ Κι' ὁ ἔρωσ δὲν σε συγκινεῖ Καὶ ἡ καρδιά σου δὲν πονεῖ Καὶ μοῦ τσιλιπουρδίζεις Τὸ σπῆτι σου δὲν σοῦ ἀρέ— Καὶ βρίσκεις ὑπόπτες παρὲ— Μὲ τὸν Μιστόκλη τὸν κουρέ— Κι' ὅλο μοῦ ξεπορτίζεις!

Αὐτὰ ἐγὼ δὲν τὰ χωνέ— Καὶ πρὶν τὸ πάθω τὸ χουνέ— Σοῦ λέω: Ἀσ' τον ἀμανέ Καὶ σπῆτι σου μαζέψου... Διότι, ἀλλῆως, ἀν θυμῶ Καὶ πάψω πᾶς να σ' ἐκτιμῶ Καὶ δῆς τὸ ὕφος μου, ὦμο Τὸ τί θὰ γίνῃ, σκέψου!...

Αὐτὰ στὰ λέω δρὲ Μανιῶ Για να σοῦ δᾶ— Λίγο νιονιὸ Καὶ ἀν ἔγκα— δὲν μεταναιῶ— Καὶ γινώσι δὲν σοῦ δᾶλω, Αὐτὸ, με τὸ μπαρδόν, θὰ πῇ Ὅτι δὲν θέλεις προκοπὴ, Ὅτι δὲν ἔχεις πᾶν ντροπὴ Κι' ἔγινες ντίπ τσουβάλω!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἀδιαφορία

Ἀφῃσε πᾶς τῶν συμβουλῶν Ποῦ νύχτα καὶ πρωὶ μοῦ λές Καὶ ἄσε καὶ τῶν ἀπειλῶν Γιατὶ δὲν χαμπιρίζω...

"Όταν τραβᾶς γιὰ τὴ «μισή» θέλω κι' ἐγὼ ζωὴ χρυσή Κι' ἀντὶ να μ' ἀπειλής ἐσύ, Ἐγὼ σὲ φοβερίζω!

Ἐάν μοῦ κά— τὸν αὐστηρὸ, Νὰ ξέρης ἀδιαφορῶ Κι' οὔτε ἡλίθιε μπορῶ Σ' αὐτὰ να σ' ἀπαντήσω.

"Όταν πηγαίνης παλαβέ, Νὰ μοῦ τὸ τσουξῆς στὴν ταβέ— Ἐγὼ σοῦ λέ— μολὼν λαβέ Κι' εὐθύς θὰ ξεπορτίσω!

Τότε θὰ δρῶ καμμιὰ παρὲ— Ἢ τὸν ψηλέα τὸν κουρέ— Καὶ συντροφιά θὰ τοῦ γυρέ— Για να μὴ μένω μόνη. Κι' ἀν ἀγριέψης καὶ με δεῖ— Γιατ' εἶσαι τέτοιο κουμουδί, Τότε ἡ Μανιῶ, θὰ σοῦ τὸ δεῖ— Σὰν θέλῃ πὼς θυμῶν!

Λοιπὸν μὴν κάνης τὸν ντερί— Καὶ μὴ ζητᾶς διὰ τῆς βί— Μωρὴ ἀλώπηξ κολοβή, Νὰ κάνης τὸν γκιουλέκα...

Γιατὶ θὰ σε διαβολοῦσῃ— Κι' ἀν ἡ ἀνάγκη ἐπιστῇ Ὅθ φᾶς καμμιὰ γροθιά σκαστὴ Κι' ἄς εἶμαι καὶ γυναικα!

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ



Ἡ Ζωὴ σὸ Χόλλυγουντ Κίνησις τῶν ἐπιγείων ἀστέρων

Η ΝΤΟΡΘΟΥ ΛΑΜΟΥΡ ΔΙΝΕΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ ἀγαπημένη τῶν Ἀθιδῶν δεντέττα Ντόρθο Λαμουρ δίνει σὲς ὅμο φύλους τῆς τῶν ἀκόλουθες συμβουλὲς γιὰ τὴν ὀμορφιά των:

Γιὰ τὰ μαλλιά: "Όταν λούζετε τὰ μαλλιά σας, μὴν ξεχνάτε ὅτι τὸ σπουδαιότερο στοιχεῖο τῆς ἐπιτυχίας τοῦ λουσίματος εἶνε τὸ ξέπλυμα. Τὸ καθαρὸ νερὸ θὰ δώσῃ σὲς τρίχες ὅλη τὴν λάμψιν καὶ τὴν ελαφρότητα ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Ἀν εἰσθε μελαχρινὲς ἢ καστανὲς προσθέστε σὸν «σαμπουν» μετὰ τὸ ὅποιο λούζεσθε ἕνα ποτηρίον ἀγνὸν εὐδὶ ἀπὸ λευκὸ κρασί.

Ἐπειτα ξεπλύνετε τὰ μαλλιά σας με ἄφθονο νερὸ. Κάνετε μασάζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, μιά φορὰ τὸν μὴ να τὸ λιγώτερο, με μιά λοσιὸν θρεπτικὴ καὶ ελαφρὰ λιπαρὰν, ἡ ὁποία δυναμώνει τοὺς ἰστούς καὶ τρέφει τοὺς θολοὺς τῶν τριχῶν. Ἐνα καλὸ καὶ δυνατὸ θούρτισμα κάθε βράδυ χρησιμεύει ἀπ' ἑνὸς ὡς μασάζ καὶ ἀπ' ἑτέρου δίνει λάμψιν σὲς μαλλιά καὶ βοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξίν των.

Διὰ νὰ θουρτίσετε τὰ μαλλιά σας τὰ ἀνασηκώνετε καὶ τοὺς ἀλλάζετε τὸ συνηθισμένον χτένισμα. Ἐπειτα τὰ ξαναχτενίζετε ὅπως πρὶν ἀφήνοντάς τα κάπως φουντωτά. Ἐγὼ θγαίνω ὅσο μπορῶ χωρίς καπέλο καὶ ὅσο ἀριζοῦμαι τὰ μαλλιά μου.

Γιὰ τὸ νύχι: Προσθέτετε πάντοτε μιά ζωηρὰ νύττα στὴν ἐνδυμασία σας. Παραβελγματος χάριν, μὴ τὰνὰτὰ ἢ μιά σάρπα ἀνοιχτοῦ χρώματος σὸν σκούρο ταγιέρ σας. Ἐνα κολλιέ ἀπὸ ζάντ ἢ ἀπὸ κοράλλι στὴν λευκὴ τουαλέττα σας, ἕνα χρωματιστὸ ὄνυχος σὸν γκριζὸ ἢ καφε φόρεμά σας. Δίνετε ἔτσι ἕνα ἐντελὸς προσωπικὸ τὸνο στὴν ὅλη σας ἐμφάνισιν.

Η ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΤ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΙ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

- 1) Τὸ να τὸν βλέπῃ νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν μητέρα του.
- 2) Τὸ να τὸν ἀκούῃ ν' ἀρχίζῃ κάθε τὸν φράσι με τὴ λέξι: «Ἐγώ».
- 3) Νὰ τὸν βλέπῃ νὰ φθείῃ σὸν στομαχὸν πῶς ἀργὰ ἀπ' ὅτι ἐφῆσσε τὸ τραῖνον τῆς.
- 4) Νὰ μὴν τοῦ ἀρέσουν οἱ γραβάτες ποὺ τοῦ ἀγοράζει.
- 5) Νὰ εἶνε ἀφιλότιμος μαζί τῆς καὶ ὀμιλητικὸς μετὰ τῶν ἄλλων.
- 6) Νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ διακηρύττῃ ὅτι τὰ παλαιὰ τῆς φορέματα τοῦ ἀρέσουν πῶς πολὺ.
- 7) Νὰ τὸν βλέπῃ νὰ διαβάσῃ ἐφημερίδες σὸν τραπέζιν.
- 8) Νὰ ἔχῃ μαῦρα μαλλιά ὅταν αὐτὴ ἔχῃ ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ να τὰ θάσῃ.
- 9) Νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ τῆς γυναικας εἶνε ἡ ἀφοσιώσις.
- 10) Νὰ τὸν βλέπῃ νὰ θαυμάζῃ σὲ ἄλλες ὅταν δὲν ἐγκρίνει σ' αὐτὴν παραδειγματικὸς χάριν, μακιγιάρισμα, θάψιμο μαλλιῶν, κτεῖνισμα κλπ.
- 11) Νὰ τὸν βλέπῃ νὰ κάνῃ πολλὰς ἐνυγνείας στὴν ὑπέρτρινα.
- 12) Νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὴν εἰρωνεύεται ὅταν τοῦ μελῇ γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς.
- 13) Νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ μιλά με θαυμασμὸ γιὰ ἄλλες.
- 14) Νὰ καταλαβαίνει ὅτι θυμᾶται πάντα τὴν ἡλικία τῆς.
- 15) Νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ τῆς ὑπενθυμίζῃ διαρκῶς τὰ μειονεκτήματά τῆς. Μόνον αὐτὰ. Ἀς τὰ ἔχουν λοιπὸν ὅπ' ὄψιν τους οἱ κύριοι σύζυγοι καὶ μελλοντικοί.

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

Μιά μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐφημερίς διοργανώνει κάθε χρόνον δημοψήφισμα μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς γιὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἐκτενισμένων ἀστέρων τῆς χρονίδας. Ἐφέτος τὸ δημοψήφισμα ἔφερε στὴν πρώτη γραμμὴ τὰ ἑξῆς κατὰ σειράν διόματα:

- 1) Σίρλεϋ Τέμπλ, 2) Κλάρκ Γκέμπλ, 3) Σόνια Χένυ, 4) Μίκυ Ρούνι, 5) Σπένσερ Τρέισν, 6) Ρόμπερτ Ταίηλορ, 7) Μύρινα Λού, 8) Τζακλίν Γουόρρερ, 9) Ἀλῆς Φαῖν καὶ μόνον 10) ὁ Τάυρον Πάουερ.

Στὸ πρὸ ἐπιστάσις δημοψήφισμα ὁ Κλάρκ Γκέμπλ, ὁ ὁποῖος σημείωσεν ὑψηλὴν τακτικὰ κάθε χρόνον, εἶχε τὴν πρώτην θέσιν ἐφέτος ἔχει τὴν δεύτερη. Τὸν ἐξετόπισε, καθὼς ἐλπίετο, ἡ μικρούλα Σίρλεϋ, ἡ ὁποία τὸν ἐβάλε ἀν ὅχι στὴν θέσιν του, τοῦλάχιστον εἰς δεύτεραν μοῖραν.

ΟΙ ΣΚΙΕΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίφημην Σόνια Χένυ τὴν περίφημην πρωταθλήτρια τῆς παροδομίας, σὸν Χόλλυγουντ, θὰ συναντήσετε χιονοδρομώσοντας ἕνα σωρὸν στὰρ τὴν Καρόλ Λουμπάρν, τὸν Κλάρκ Γκέμπλ, τὸν Τζώρτζ Μπρέντ, τὴν Ἐλζά Λάντι, τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ, τὴν Βαρβάραν Στὸν γουίτ, τὸν Φράνσις Λέντερν, τὴν Μαίητς Ἐθας, τὴν χορευτριά Μαργκὴ, τὴν Ρόσελ Χορστον, τὸν Κάρο Γκράντ, τοὺς ἀδελφούς Μάρξ, τὴν Μάριαν Μάρξ, τὴν Τζῶν Τραϊνις, τὸν Τζέντ Ράιμοντ, τὸν Ἐλ Μπρέντελ καὶ πολλοὺς ἄλλους.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ

Ο γοητευτικὸς Γκάρυ Κούπερ, παρὰ τὴν μακροχρόνια διαμονὴν τοῦ σὸν Χόλλυγουντ, ἔμεινε πάντοτε λάτρης τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀπεραντῶν ἐκτάσεων καὶ θυμᾶται με νοσταλγία τὰ χρόνια ποὺ ἦταν ἕνας ἀσώφρων τὸς κάου - μποῦ στὴ μακρινὴ Μοντάνα.

Τώρα σχεδιάζει ἕνα μεγάλο κυνηγὸ ἀγρίων ζῶων στὴν Ἀφρική, ὅπου μολὶς τοῦ δόθῃ ἀδεία ἀπὸ τὸ στούντιο, πράγμα ὅχι καὶ τόσο εὐκλε— ὅς γιὰτὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς πῶς περιζήτητους ἡθοποιούς καὶ κυριεῖ τὴν μιά ταινία μετὰ τὴν ἄλλη.

Τὸ κυνηγὸ θὰ διοργανωθῇ τὸ προσεχές φθινόπωρον κατὰ πάσαν πιθανότητα. Στὸ ταξίδι αὐτὸ στὴν χώρα τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν λεόντων, ὁ Γκάρυ Κούπερ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν γυναίκα του, τὴν ὄρατα Σάντρα Σὼ, τὴν γοητευτικὴν ἡθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου Μαντέλεν Κάρλο καὶ τὸν σύζυγόν τῆς λοχαγὸ Φίλιπ Ἀτσεῦ, ἐπίσης μανιῶδὴ κυνηγὸ.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ



28ον

Και επάνω στην ώρα που ήθελε να ρωτήσει, ήλθε ο πατέρας του. Με μια ματιά κατάλαβε πως ο Άλβερτος αντιλαμβάνονταν για πρώτη φορά το δράμα που παίζονταν στην οικογένειά του. Έκαμε νόημα στη σπιτονοικοκυρά του Ροδόλφου να απομακρυνθεί και είπε με βαριά φωνή: — Άλβερτο, βλέπω ότι με κυττάς με κα τάπηδι. Άλλα αυτό που έχωμα σήμερα, έπρεπε να το κάμω προ δεκαεπτά ετών, όταν ο άνθρωπος αυτός, ο ντε Τρενύ, άτιμάσε το νόημα μου, το νόημα που ελογάριαζε να σου παραδώσω τιμημένο.

— Ζεράρ Ικέτους η κόμηση. Δεν είναι αλήθεια! Μη δηλητηριάσεις τον γιό σου... Είσαι άνθρωπος τώρα πιά, εξακολουθήσε ο Ζεράρ. Άργα η γρήγορα, κάποιος καλοθέλη της θέρει να σου αναγγείλει πως έχεις μια νόθο αδελφή. Μάθε πως δεν εσκότωσα μάταια έναν άνθρωπο. Ο Ροδόλφος ντε Τρενύ είναι πατέρας κάποιος. Υγέτ, που η μητέρα σου, παρά τις ρητές διαταγές μου, ένεώρησε καλό να συμμάχημ στο σπίτι μου. Η Υγέτ αυτή είναι κόρη του Ροδόλφου και της κόρης σου, Άλβερτο. Κρίνε τώρα αν εσφαλικά που πήγα και τον εκάλεσα σε μωρομαχία.

— Ενώ η Νάντια, μισολιπόθυμη, είχε πέσει σε μια καρεκλά, όλο το αίμα είχε φύγει από τα μάγουλά του νεαρού αξιωματικού. Έκνιτταζε την μητέρα του, με μάτια πελώρια, σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Μη μπορώντας να εα οτάξη αυτό το βλέμμα, η Νάντια εφώνασε: — Δεν είναι αλήθεια, δεν είναι αλήθεια! Άλβερτο, σου όρκίζομαι στη ζωή σου, πως δεν εσφαλικά ποτέ. Όλα αυτά είναι σκευωρίες! Στο όρκισμά σου στην ψυχή σου, παραδώσω μια μέρα στον Θεό. Κάποιος έχθρες μάς έβασά νισε όλους. Και απ' όλους πιο πολύ την δύστυχη κορούλα μου. Η μόνη αλήθεια σε όλα αυτά, είναι πως η Υγέτ είναι αδελφή σου. Άλβερτο, είνε παιδί του πατέρα σου... Το όρκίζομαι, το όρκίζομαι...

Λυγμοί αναταράσαν το κορμί της. Ο Άλβερτος στεκόταν χλωμός σαν κέρνους και εκνιτταζε τότε τον πατέρα του, ποτε την μητέρα του. Ο κόμης έριχνε επί γυναικά του ματιές ψυχρές και περιφρονητικές. — Δεν καταλαβαίνω τίποτε, έπτε στο τέλος ο νέος με φωνή ασημένια και άσφαινα με ύφος αποφασιστικό, προχώρησε προς την πόρτα.

— Πού πας; ρώτησε ο κόμης. — Πάω να ιδώ τον Ροδόλφο ντε Τρενύ, να τον ρωτήσω, αποκρίθηκε με σφιγμένα δόντια ο Άλβερτος.

Ο Ζεράρ εγέλασε σκληρά. — Από αυτόν θέλεις να μάθης την αλήθεια, παιδί μου; Σε συγχαιρώ, αφού προτιμάς να μάθης την αλήθεια από έναν ξένο και όχι από τον πατέρα σου. Έθ' άλλοι, ίσως να είναι τώρα νεκρός ή ετοιμοθάνατος.

Στά λογικά αυτά ένα ρίγος διέδραμε το κορμί της Νάντιας. Το παρητήρησε ο άνδρας της και έπτε στον γιό του:

— Έε' άλλοι, την αλήθεια στην όμολογεί το ύφος της μητέρας σου, ο πόνο της για τον Ροδόλφο. Κανείς δεν μπορεί να σου πη και καλύτερα την αλήθεια παρά η ίδια αδελά της.

— Την αλήθεια θα την μάθω από τον Ροδόλφο, έπτε ο Άλβερτος ψυχρά. Και αν είναι ετοιμοθάνατος, τα χείλη ενός ετοιμοθανάτου σπάνια ψεύδονται.

Έφυγε και έκλεισε πίσω του θροντέρη την πόρτα. Όταν εγγύρισε σε καμμία ώρα, θρήκε τούς γονείς του όπας τους είχε αφήσει.

Ο κόμης ψυχρός, αγέρωχος, έκπνιζε κι' η ματιά του ήταν σκληρή. Και η μητέρα του, στην αγκαλιά της κυρίας ντε Σεβεράκ οικό κλαίει και αναταράσσον από ένα αναφυλάγητα.

— Δεν υπάρχει να μου μιλήσει έπτε ο Άλβερτος σκοτεινός.

Και στην ερωτηματική ματιά της μητέρας

του, αποκρίθηκε:

— Κινδυνεύει.

Έχτυπησε τα χέρια της η Νάντια, σε βουθή απελπισία. Τα χείλη της ψιθύριζαν τρεμουλιαστά:

— Να πεθάνω, να πεθάνω...

— Δεν πεθαίνει κανείς τόσο εύκολα, έπτε ο άνδρας της πικρά. Έγώ έζησα δεκαεπτά χρόνια πνιγμένος από τη λύπη και την ντροπή.

— Να πεθάνω! εφώνασε έξαφνα ξεσπώντας η δύστυχη Νάντια. Δεν μου μένει τίποτε πια παρά να πεθάνω... Κόρη μου, γλυκειά μου κορούλα, και συ, Ροδόλφε, φίλε πιστέ και αδικημένε...

— Σώπα! εφώνασε άγρια ο κόμης, μην αναφέρεις αυτό το όνομα!

— Πατέρα, έπτε ο Άλβερτος συγκρατημένος, αν είναι αθάνατος, είσαι ο πιο κακός άνθρωπος που εγγνώρισα στη ζωή μου. Άν είναι ενοχή η μητέρα μου...

Πήγε να πη και, θυμωμένος, μα σταμάτησε. Το απελευμένο ύφος της μητέρας του, του ράγισε την καρδιά.

— Εκείνη τη στιγμή, ήλθε η καμαριέρα και έπτε:

— Κύριε κόμη, σάς ζητούν σ' ένα νοσοκομείο.

— Δεν έχω καμμία δουλειά, δεν πηγαίνω, αποκρίθηκε ο κόμης άγρια, νομίζοντας πως τον καλεί ο Ροδόλφος.

— Μά, κύριε κόμη, έπτε η υπηρέτρια, ο άνθρωπος που ήλθε επίμενει. Λέει πως πεθαίνει μια γυναίκα, από ένα τυχαίο δυστύχημα και πως θέλει να σας ιδη πριν πεθάνει, αμέσως κι' εσάς και τον κύριο Άλβερτο.

— Ποιά γυναίκα; Έκαμε η Νάντια με τα μάτια πελώρια από τον τρόμο.

— Κάποια μούστα, Μαρριέττα, αποκρίθηκε η υπηρέτρια.

— Μαρριέττα; Έκαμε ο κόμης. Δεν ξέρω καμμία Μαρριέττα.

Και εκνιτταζε τον γιό του ερωτηματικά.

— Ούτε εγώ, έπτε ο Άλβερτος, αλλά δες πόμμε, αφού μας ζητεί μια ετοιμοθάνατη.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ

Στο ίδιο νοσοκομείο, όπου είχαν μεταφέρει τον Ροδόλφο, είχαν μεταφέρει και την δύστυχη Μαρριέττα. Ένγυρς από την κακή αποστολή της που είχε αποκαλύψει στον κόμητα πως η Υγέτ είναι κόρη του. Ήταν λυπημένη, σαν ζαλισμένη από το κακό που είχε κάμει από τον φόβο των συνεπειών και από τις τύψεις. Η καρδιά της χτυπούσε με άγανη. Ένας σκληρός φόβος την έδρασκε. Άν, μ' όλα αυτά, μ' όλο το έγκλημα που έκαμε, ο Φερνάνδος δεν την παντρευόταν; Θα τολμούσε να πραγματοποιήσει την απειλή της, να τον σκοτώσει;... Μα γίνη φόνισσα; Μήπως και με την καταγγελία που είχε κάμει, δεν είχε διαπράξει κάτι κακό θάνατος;... Άναστ-ένας βαρεία και μικρούς μοναχική της στο δρόμο. Όποιος την έβλεπε, ένόμιζε πως ήταν τρελή. Τα νεύρα της δεν βαστούσαν πιά, είχαν χαλαρώσει από των τόσων χρόνων τις αγωνίες, την αγγαπή, τις απογοητεύσεις, τις σκευωρίες. Κι' εβάρια, έκει πο υδ νούς της έπερε μακρά, θρέθηκε εβάρια μ' έπρεσε ασ' ένα άμαξι που έτρεχε σαν έφρενο. Ο άμαξας εφώνασε από μακριά, αλλά αυτή, θυσιμένη στις σκέψεις της, δεν το είδε. Ίώρα πια ήταν άργα. Ούτε ο άμαξας μπορούσε να συγκρατήσει τ' αλογά του, ούτε η Μαρριέττα να σωθή. Και έβρεθε, ένα αξιοθρόνητο κουσάρι, κάτω από τις ρόδες.

Όταν άνοιξε τα μάτια στο νοσοκομείο, κατάλαβε από τους πόνο, από την εξάντληση κι' από το ύπος του γιατρού, πως δεν μπορούσε να ζήσει. Όλο της το κορμί ήταν μια πληγή, ένα χέρι και ένα πόδι σπασμένο το κεφάλι σε κακή κατάσταση και μισοπαυλική στήλη σασκατεμένη και αυτή. Το μισό της όμως, μέσα σ' αυτά τα έρείπια, εδούλευε ξάστερα. Το μυαλό της και η συνείδησής της. Τότε έφριξε γι' αυτά που είχε κάμει. Θα πέθαινε, θα πέθαινε δουτημένη στο κρμα. Και θα πέθαινε, μ' όλα αυτά, ατεφάνωντα!

Ο άνθρωπος που της είχε καταστρέψει την ζωή, με τις άναβολές του την άφησε να πεθάνει.

Ανώτερον πάσης συστάσεως

το δραματικό μυθιστόρημα

«Δύο μητέρες»

που αρχίζει στο άλλο

τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»



★ ΒΙΕΝΝΗ: — Στο προαύτιο Ραίν

περχτ, η πυροσβεστική ύπηρεσία, κατόπιν κλήσεως, δια του αυτομάτου τηλεφώνου, απέστειλε πεινόντως στην ύποδεικθείσαν ο δόν ένα τμήμα πυροσβεστών, με τις σχετικές αντιλίες και πυροσβεστικές κλίμακες. Άπεδείχθη όμως εκεί, ότι δεν έπρόκειτο καθόλου περί πυρκαϊάς, τουλάχιστον στην κυριολεκτική σημασία της λέξεως. Ο Ένοικος του σπιτιού από το όποιον έγινε η τηλεφωνική κλήση, ένας σαραντήρας έμπορος, είχε φιλονικήσει, απόλυστα, με την σύζυγό του και σε μια στιγμή παροχής εκάλισε τους πυροσβεστές για να σωθή από την... φλογόεδο γλώσσα της συζύγου του. Στον παραβάτη της διατάξεως περί χρήσεως των αυτομάτων τηλεφώνων πυρκαϊάς, έπεδείχθη το σχετικό πρόστιμο, που αυτός έπληρώσε προθυμότητα.

★ ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ: — Η στρατιωτική ταχυδρομική ύπηρεσία στένωσε, την παραμένη έδωμάδα, σ' έναν κάτοικο των περιχώρων μας, ένα ασύνθηες δέμας. Ένας φίλος του παραλήπτη, που υπηρετεί σε μια γεωργική μονάδα ως στρατιώτης στο μέτωπο του Τομπρούκ, είχε την έμπνευση να τον στείλη απ' εκεί έναν... ζωντανό χαμαιλέοντα. Το μικρό Άφρικανικό ζωόεταδίσσε μέσα σ' ένα ελκικό αερίζομενο κλουβί επί 15 ημέρες, εφάρσε δέ στο τέρας του ταξιδίου του εντελώς υγιές και άκαμα. Μόλις έφθασε στον προορισμό του, ο χαμαιλέοντας έρριψε μέσα σε μια λεκάνη γεμάτη νερό και έχασε, εν είδει προγευματος, τέσσερις μύγες, που είχαν την άφροσύνη να τον πλησιάζουν. Ώς γωνιστόν, τα έντομα, οι ακρίδες και οι άφρονες αποτελούν την κυριώτερη τροφή του περιέργου αυτού μικρού ζώου, που έχει γίνει παροιμιώδες για την εύκολία με την οποία αλλάζει το χρώμα του, για να προσαρμόζεται με το περιβάλλον του.

★ ΛΩΝ: — Ένα ζευγάρι νεονύμφων, άγνωστο για πόσον λόγο, τσακώθηκε από την πρώτη νύχτα του γάμου, με άποτέλεσμα να εκδιώξη ο σύζυγος την νεαρή σύζυγό του από την συζυγική έστια την επομένη το πρωί. Η εκδιώχθείσα κατέφυγε στο σπίτι των γονέων της, έφρόντισε όμως, φεύγοντας να συμπαράσχει εις εκδίκην, και το δελτίο τροφίμων του συζύγου της. Ο τελευταίος αυτός, πεισθείς την έπομένη από την πείνα, αναγκάστηκε να έπισκεφθί τα πεθερικά του και να αρχίσει διαπραγματεύσεις συμφιλίωσης. Η εκδιώχθείσα όμως σύζυγος έφρόνησε αδιάλλακτη και ήδη έρρισκε από εκδίκην η σχετική αήθης για την διώλυσή του ολιγοσώρου του του γάμου.

★ ΖΑΓΚΡΕΜΠ: — Η σύζυγος ενός έργατο μεταλλών έγέννησε δίδυμα, που είναι ενωμένα από το στήθος. Έκτος τούτου, τα νεογέννητα κατά τα λοιπά είναι απολύτως κανονικά.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

και μ' αυτή την άμართ. Την έλουσε κρύος ιδρώς σ' αυτή τη σκέψη. Η Μαρριέττα, Μικρή, ήταν θρήσκα, έπίστευε πως υπάρχει κάποια κρίσις στην όλη ζωή. Δάκρυα ανέβηκαν, στα μάτια της και λυγμοί έτάραξαν το πληγωμένο στήθος στη σκέψη πως ήταν καταδικασμένη η ψυχή της.

Τότε εκέφθηκε, άντε να καλέσει κοντά της τον Φερνάνδο, να καλέση τον κόμητα και να του πη όλη την αλήθεια. Ίσως θα μπορούσε να σώσει την ψυχή της, έστω και την δωδεκάτη ώρα.

Όταν θρήσκα όμως αντίκρ' στον κόμητα Ζεράρ και στον Άλβερτο, κατάλαβε πως δεν ήταν και τόσο άπλο πράγμα μια τέτοια έξομολόγησις. Κρύβοντας το πρόσωπό της, τά έπτε όλα. Πως την πρώτη φορά την έστειλε ο Φερνάνδος να δημιουργήσει εκείνη τη σκηνή στην Νάντια, πως ταχτα της χρωστάει λεπτά, πως ήφερε από την αρχή ότι η κόμηση είναι αβάα, αλλά ο Φερνάνδος την είχε σκεφανήσει, στον άνδρα της από εκδίκην, γιατί είχε περιφροήσει τον έρωτά του, πως παρουσίασε την μικρή Σοφία για παιδί της Νάντιας, πως παρ' όλ' αυτά ο ίδιος ο Φερνάνδος, με τον μπάμ μπα Ίσως να σκοτώνουν το παιδί, πως γι' αυτήν Υγέτ και έπτε το τερατώδες ψέμα πως ο Ροδόλφος, ο άρραβωνισμένος της, είναι πατέρας της και τέλος πως πήγε στον κόμητα και του κατήγγειλε πως η γυναίκα του είχε έρθη την κόρη της.

Ήταν μακριά η εξιστόρησις και κάθε τόσο η άρρωστη σταματούσε και άνασινε βαρεία.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ Η συνέχεια.

Κι' όμως ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Αισθηματική ιστοριούλα του ΦΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

— Μωρίς, καλέ μου Μωρίς, πρέπει να σου μιλήσω.

Ο Μωρίς Λεμπλάν κατάλαβε πως η θεία του, που τόσο την αγαπούσε, η δεσποινίς Μανσόν, είχε κάτι σοβαρό να του πη.

— Μωρίς, η διαγωγή σου με βάζει σε άνησυχίες, εόνειχσε η θεία του, προσπαθώντας να πάρη ύφος σοβαρό. Δεν πρέπει να κάνης κόρτε σε όλα τα κορίτσια.

— Μα αφού τούς άρσει, άπήντησε ο Μωρίς. Άλλως τε έχουν αλλάξει οι αντιλήψεις στην σημερινή εποχή.

— Δεν άντλέγω. Ώστόσο, τρέφεις με ψεύτικες ελπίδες τις κοπέλλες, που όσο ελεύθερες και αν είναι, δεν παύουν να έχουν καρδιά. Το ίδιο έκαμες ακριβώς και με την Φρανσουά.

«Τώρα καταλαβαίνω», έπτε μέσα του ο Μωρίς.

— Η μητέρα της Φρανσουάς, εξακολούθησε η δεσποινίς Μανσόν, είναι παιδική μου φίλη. Σήμερα το πρωί μου παραπονέθηκε πως παίζεις με τα αλσθήματα της κόρης της. Έγώ διαμαρτυρήθηκα ότι είσαι άδικος για κάτι τέτοιο. Η Φρανσουά είναι χαριτωμένη, άξιαγάπητη, έξυπνη και από οικογένεια πλούσια. Βρίσκω, λοιπόν, παιδί μου, πως σου ταιριάζει πολύ. Εκείνη είναι εικόσιτη χρόνων, έου είκοσι πέντε, ταιριάζετε και στην ηλικία ακόμη.

Ο Μωρίς θρήκε άστείο το πράγμα, μα η θεία του έπμενε και άρχισε να του λέη ένα σωρό πράγματα, για να τον πείσει πως ο γάμος αυτός ήταν συμφέρον του από κάθε άποψη. Ο Μωρίς άρχισε να το σκέπτεται. Θά έβελτιώτο και η οικονομική του κατάσταση. Άλλως τε η Φρανσουά ήταν πράγματι ένα χαριτωμένο πλάσμα. Όσο όμως ήταν όμορφη, άλλο τόσο ήταν και έξυπνη. Έπρεπε λοιπόν να την παντρευτεί.

Μια ώρα άργότερα που ο Μωρίς συνήντησε τη Φρανσουά στην πλάς, της έλεγε ότι θέλει να την παντρευθεί. Εκείνη, σαν να το περίμενε, άπήντησε με άπλότητα ότι δέχεται.

Έτσι, λίγο άργότερα, οι δυο οικογένειες έγευματίσαν στη βίλλα της γηραιάς δεσποινίς δος Μανσόν.

Όταν κατά τα μεσάνυχτα ο Μωρίς έβλαψε στο κρεβάτι του, άντε να τον πάρη ο ύπνος, είχε την έντυψή πως ζυγνύοσε από κάποιο φρικτό όνειρο.

— Μα κόνα μια τρέλλα, έλεγε μόνος του. Έγώ να παντρευθώ; Είμαι τόσο καλά έτσι ελεύθερος! Πως να διορθώσω τώρα τη γκάφα μου;

Το ζήτημα δεν ήταν εύκολο, γιατί οι άρραβωνες έπρεπε να λυθούν με τρόπο, χωρίς να προσέληθη η οικογένεια της Φρανσουάς, ούτε να δυσχερευθή και η θεία του.

Άφου εκέφθηκε πολύ, ο Μωρίς έθρηκε τη λύσις: Η διαλύσις των άρραβώνων έπρεπε να γίνη εκ μέρους της Φρανσουάς.

Έτσι, από την έπομένη, άρχισε την έφαρμογή του σχεδίου. Που την έφήρμισε με τόσο ακρίβεια και πρόσχη, ώστε σε διάστημα μιας έβδομάδας η Φρανσουά, έκπληκτη στην αρχή, δυσχερευμένη μετά και προσβεβλημένη στο τέλος, δεν πήρε σε μια στιγμή στην ίδια γωνία της πλάς όπου του είχε πη πως δέχεται να γίνη γυναίκα του και του έπτε ότι δεν το θέλει πια αυτό.

— Άγαπητέ μου Μωρίς, του έδήλωσε με πολύλη ψυχραιμία, οι άρραβωνες μας ύπηρεσαν ένα μεγάλο σφάλμα, που έχουμε τον καιρό να το διορθώσωμε. Δεν είμαστε ο ένας για τον άλλον... Φταίω εγώ, άσφαλώς. Από την ημέρα που άρραβωνιστήκαμε, δεν έχεις πια κανένα ενδιαφέρον για μένα. Άρκει να έχω μια γυνάμη, για να έχης εσύ την άντιβροχή. Άρκει να φορέσω ένα φορεμα, για να μου κατηγορηθής. ΈΕ' άλλοι, εγώ είσαι μαζί μου, φλερτάρεις συνεχώς με άλλες γυναίκες. Άπ' όλα αυτά καταλαβαίνω τί θα είναι η ζωή μας ως παντρεμένων...

— Μά, Φρανσουά... άρχισε να λέη ο Μωρίς.

Εκείνη όμως δεν θέλησε να τον άκούση και έφυγε ψυχρή και σοβαρή.

Όταν ο Μωρίς βυιενε μόνος, ένοιωσε ένα ξωαέροστο συναίσθημα... Για λίγες στιγμές όμως. Γρήγορα το διεξέχρη μια μεγάλη χαρά. Η Φρανσουά είχε διαλύσει τους άρραβωνες της. Έλευθερός! Ήταν ελεύθερος τώρα ο Μωρίς!

Έτρεξε άμέσως στον μπαρ της πλάς και έπτε, το ένα έπάνω σ' άλλο, τρία κοκτέη για να γιορτάση το ευτυχές γεγονός.

Έπειτα ανέθηκε στο μικρό του αυτοκίνητο

για να κάνει έναν περίπατο στην παραλία.

Ότε και ο ίδιος δεν κατάλαβε πως έγινε το δυστύχημα... Σε μια στροφή, φρενάροντας άπτομα, είχε έβρεθ έξω από το αυτοκίνητο. Όταν συνέλθε πάλι, θρικόταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του με το κεφάλι του και τα πόδια του μέσα σε επιδέμους.

— Δεν είναι τίποτε, του έπτε ο γιατρός χαμογελώντας. Σ' ένα μήνα θα είσθε έντελώς καλά. Στάθηκε όμως πολύ τυχερός που δεν έπάζατε τίποτε σοβαρότερο...

— Μωρίς, μικρό μου Μωρίς, του έπτε η θεία του σαν βυιεναν μόνι τους. Τα εκατάλαβα όλα... Συνήντησα τη Φρανσουά και μου έπτε τα γεγονότα. Τι τρέλλα όμως ήταν αυτή να θέλησης ν' αυτοκινήσης. Γιατί σ' αβάρεις τόσο καλά, ώστε να μην μπορώ να φαντασθώ ότι πρόκειται περί δυστυχήματος... Παλιόπαιδο! Δεν συλλογίσθηκες διόλου έμένα... Μα δεν έπρόκειτο παρά για ένα μικροκαυτάδα και η μνηστή σου σ' άγαπεί πάντοτε τρελλά. Στα σου να σου την φέρω.

Η θεία του Μωρίς έπμε και άνοιξε την πόρτα και η Φρανσουά, μπαίνοντας, έτρεξε κοντά του και κλαίγοντας με λυγμούς γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι του.

— Μωρίς! Άγαθή μου! του φώναξε. Αέ, το είναι άπίστευτο... Να θέλεις να σκοτωθής για μένα; Κι' εγώ να άμφιβάλλω... Ά, Μωρίς, πόσο σ' άγαπά!...

Και έκλαιγε έπάνω στο χέρι του, που το εγέμισε φιλικά και το έθρεψε με τα δάκρυά της.

— Την έπαθα! σκεφτόταν ο Μωρίς εγώ την κυττούσε. Και όμως είναι βέβαιο πως μ' άγαπάει.

Σ' έναν μήνα ο Μωρίς ήταν πραγματικά στο πόδι. Στο διάστημα όμως αυτό τόσο είχε συγκινήσει από την άφοσίω και την άγάπη της Φρανσουάς, ώστε τρελλά έρωτευμένος και αυτός με τη σειρά του μαζί της, έδίαστηκε μόλις σπώθηκε να όρση την ημέρα του γάμου των.

ΦΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ



★ Οι άστρονόμοι έχουν ανακαλύψει ως τώρα 1903 όρη επί της Σελήνης, εκ των οποίων το μεγαλύτερο έχει ύψος 7.600 μέτρα.

★ Την χρήση του τόξου οι Πέρσαι την παρέλαβον από τους Μήδους, οι δέ άρχαίοι Έλληνες άπέδωκαν την έφευρήσιν του στον Δία και στον Απόλλωνα.

★ Το σύνολο των μέχρι τούδε γνωστών όρυκτών της γής άνέρχεται σε 10.800.

★ Έφευρήτης της άγκυρας των πλοίων θεωρείται ο περιφρμος δασύλης της Φρυγίας, Μίδας.

★ Το σπαράγγι που εδοκιμεί πρό παντός σε άμυγδαλή μέρη, μετεφύθη στην Ευρώπη απ' την Ασία και φυτεύθηκε στη Γαλλία κατά το έτος 1608.

★ Οι θαλασσιές της Αμερικής έχουν συνήθειες ύψος 250 ποδών, το δέ δένδρο το λεγόμενον «αειθαλές» της Καλλιφορνιας ύπερβαίνει τους 280 πόδας ύψους.

★ Η ίσκα άνεκαλύφθη κατά 1750 και έχει, εκτός των άλλων, και την ιδιότητα να σταματά τις αλμυρογυγίες.

★ Τα πρώτα λουτρά τα χρησιμοποιούσαν οι Ασιάτες, από τους οποίους τα πήραν οι Έλληνες και απ' αυτούς άργότερα οι Ρωμαίοι.

★ Οι άσπίδες φαίνεται ότι έφευρέθησαν ύπο των Αιγυπτίων.

★ Το έθδι μπορεί να διατρέξη 25 χιλιόμετρα την ημέρα με άόρος 68 όκάδων.

★ Η καμψία είναι ίκανή με άόρος 156 όκάδων να διανύση σε μια μέρα 100 χιλιόμετρα με ταχύτητα 10 χιλιομέτρων την ώρα.

★ Το μούλαρι μπορεί να έσπάζη 117 όκάδες έπάνω στο σαφάρι του και 185 όκάδες από τις δυο μεριές του σαμαριού με σα σε σακιά.

★ Η όμπρέλλα άνεκαλύφθη από Έσπανούς ποιντοπρούς, κατά τα μέσα του 16ου αιώνα.

★ Οι πρώτες όμπρέλλες ήταν από κηρωτό πανί και με άόρους από κόκκαλα φαλαίνης.

★ Το μεγαλύτερο κλήμα του κόσμου έρίσκειται στην Αγία Βαρβάρα της Καλιφορνιας.

★ Ο κορμός του έχει πάχος άνω του ενός μέτρου και τα κλωνάρια του καλύπτουν έκτασι 4.000 τετραγωνικών ποδών.

★ Το κλήμα αυτό παράγει 5.000 περίπου όκάδες σταφύλια το χρόνο και ύπολογίζεται ότι έχει ηλικία σαράντα έτών.

35ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ



Παγώνα μ' εύφλεκτος, έμπρηστική κι' έκρηξη (κτική) Πήρες φουτιά εκρήξεως κι' έβρισε προυχές, μ' έπιστολή που έιν' εις άκρον ξεφθλιτική, κι' λίες πως η γενοντοκόρ' με μούρλανε μαθές.

Έπαπειλεις διακοπήν των σχέσεων, μετά κυρώσαν κι' έχθρικών προθέσεων, κι' λίες πως μια μούστογρη πλούσια, μαζί μ' κουρδίζει έναντιον σ' συμμαχία.

Σ' οι έχω γράφ' κι' πριν, ποιά είναι η αίτία... Ου έρωας είνη μια πούλεμκη Έστρατα. Τώρα δέ στα τοιαύτα έγινε πρώτος θεσμός, κι' θάσις, έμπελνεία κι' έφοδιασμός.

Ο Γιάννος θθεν για να έκστρατεύσ' προς θ' (Λυκόν),

χρειάζετη τροφάς, στολάς κι' φιλικόν, Κη άκούσ' να σοί πώ, διαβόλ' θουντίσσει, τί άνταλλάγματα επί του προκειμένου της έ (Ζήτρησα).

Έξήτησα να μ' χορηγή έδωδιμα κι' χρήμα. Τσιγάρα έκλεκτα πακέτων (ούχι χύμα) κι' από της όδοσ' Στάδιον παπούτσι παπούτσια θηρινά (όχ' πάντα, μα από πτησί).

Κι' έβουσε, το λοιπόν, η γραιά η τάς φρένας (σκάρτη), χθές κι' άγόρσασα τροφάς δι' έν σουρπράζ (πάρτυ).

(Σουρπράζ = πάρτυ λέγετη, να πς σε κήπον με φίλους συνόμπα φέρων φαγώσ' μα για τόν (τύπον).

«Σ'νάμπα λιέμ' έμεις οι Άθηναίοι τους πλου» (σιούς), ατούς π' συναναστρέφωμιν εγώ ήμερησίους. Αιούτ' απ' του χωριού το δάσκαλο, την καθά (τύπον).

Έμαθα χύμα κι' έχω πέρασιν εις την πρωτεύ (ουσαν).

Έψώνισα, που λίες, Ιχθύς κι' μουρταδέλλες, για το σουρπράζ κι' λίκερ κι' καραμέλλες, (πακέτο φινό) προς δροχμάς διακούσις, κι' πήγα σε μιναν έπαυλιν της Κηφισιάς.

Ήταν έκει μινία κυρά πρώην κοντέσσα κι' μινία τσούπαρ (είδος: πρώην πριγκίπισσα) κι' συνόμπαδες πολλοί γαντοφοροούντες, κη άρκετοι μονοκολοφορούντες.

Έπρεπε ναγλίτες, Παγώνα, μόλις μπηκα πως μ' υπέδεχ' των άριστουκράτων η κλίκα (κλίκα σημαίν' η στρουγγιά, σά να λιέμε). Έκαναν σά μουρλοι, Θέ μ' σχώρεσε με!

Ο ένας που φορούσε τα μονόκωλα, έφερε ρεφενέ χορτάρια (είδος μπρόκολα) ο άλλος με τα γάντια, δυο κρεμμύδια κι' ο άλλος, στο χαρτί, δυο έλπες για τα σκου (πίδια).

Μόλις άνοιγω τα πακέτα τα δικά μου, πηδών οι συνόμπαδες κι' με εαπλώνουν χάμου... Χουμά η πρώην κόμηση στα ό



ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΣΚΛΑΒΑ

— Αυτή είχε γυναικα για το γυίο μας, είπε η βασιλοπούλα Γκέρλιντ στον βασιλιά Λουδοβίκο των Νορμανδών. Πρέπει να τη ζητήσω. Ο Χάρτμουτ αυτή τη Γκέρλιντ, την κόρη του βασιλιά Χέττελ, που βασιλεύει εκεί επάνω στην όροση θάλασσα.

— Και γιατί να ζητήσω άκρι εώς αυτήν; ρώτησε ο Λουδοβίκος. — Δεν άκουσε πως δεν υπάρχει πιο όμορφη κοπέλα στη γη; Αυτή πρέπει λοιπόν να πάρω το γυίο μας.

Εκείνησε ο βασιλιάς Λουδοβίκος το κεφάλι και άποκρίθηκε: — Δέ, έρω αν είνε απαραίτητο να πάρω το γυίο μας την πιο όμορφη κοπέλα του κόσμου. Πάντως, θα την ζητήσω άφού το θέλω.

Ο Χάρτμουτ, ένα βασιλόπουλο μελαγχολικό, ό ταν άκουσε αυτά τα λόγια, άνα στέναξε:

— Κι' εγώ τη θέλω, μητέρα... Την άγαπάω πριν να την γινώσκω. Εφυγαν οι πρέσβεις. Σε λίγο όμως έγύρισαν με άσχημα νέα.

— Ούτε θέλουν ν' άκούσουν για το συνοικέσιο αυτό. Ο βασιλιάς Χέττελ μάς είπε ότι έχει άλλον γαμπρό για την κόρη του.

Και πραγματικά, άλλος όποιος-φίλος είχε παρουσιάσει στην αούλη του Χέττελ. Ο νεαρός βασιλιάς Χέρβιχ της Ζέελαντ. Την είχε ζητήσει πολλές φορές και είχε άπορριφθί και αυτός. Σε το τέλος όμως άγνιψε.

— Άν δέν μου τη δώσετε με το καλό, θα την πάρω με τη θέα. Και επειδή δέν τήν έδιναν, έστειλε στρατό, και άναψε ο πόλεμος. Η Γκέρλιντ όμως μιά μέρα πούτχινε να τόν άντικρύσει εκεί πού πολεμούσαν μαζί οί δικοί της, έμεινε σάν κεραυνόπληκτη από την όμορφιά του.

Μήκε άνάμεσα στους άνδρες πού πολεμούσαν και έφώναξε: — Σ ταμάρητέ! Άρετό αίμα έγύθηκε για μένα. Άς μάς πη ό βασιλιάς Χέρβιχ με λόγια τί θέλει, και όχι με σπαθί.

Με λόγια σείνιά της έκαμε άπ' ευθείας την πρόστασι ό νεαρός βασιλιάς. Τότε είπε η Γκέρλιντ: — Πατέρα, ποιά γυναικα δέν θα δεχόταν έναν τέτοιο μνηστήρα; Καλύτερο σύζυγο δέν μπορώ να έρω.

Η ματιά της μίλησε πιο πολύ παρά τα χείλη της στην καρδιά του Χέρβιχ. Κυτάχτηκαν και ό έρω έφούντωσε τρέλλος στις νεανικές τους καρδιές. Ήταν όμορφοι σάν θεοί και οί δυο. Ξανθός, άθλητικός ό Χέρβιχ, χρυσομάλλουσα, λυγρή η Γκέρλιντ, λευκή σάν το χιόνι.

Ο βασιλιάς Χέττελ δέν μπόρεσε πιά να άναντιωθεί. Σ ταμάρητες τόν πόλεμο και ένωσε το χέρι της κόρης του το χέρι του Χέρβιχ.

Η χαρά τών άρραβωνισμένων δέν έκράτησε πολύ. Σε λίγο έ νυμφάσθηκε ό Χέρβιχ με φύγη είς στικά, γιατί τού μήνυσαν πως εί χαν επιτεθή έχθροι στην πατρίδα του. Πήλησε την Γκέρλιντ και της μιδύρισε:

— Όρκισού να με περιμένεις ό σο και άν άργήσω. Με άδκρυα στα μάτια άποκρίθη κε η βασιλοπούλα:

— Θα σε περιμένω όσο και άν άργήσης επειδή σ' άγαπάω.

18

Δέν έπρόφθασε όμως να φύγη ό Χέρβιχ, και έχυθήκαν οί Νορμανδοί στην πατρίδα της Γκέρλιντ. Έμαθαν πως είχε άρραβώνας με άλλον και το έθάρσυναν μεγαλή προσβολή. Η βασιλοπούλα Γκέρλιντ έσηκωσε τόν άνδρα της να κινήση με τα καράδια του για να πάρουν τη νύφη με το στανί. Ο βασιλιάς Χέττελ δέν έπερίμενε αυτή την έπίθεση. Δέν έπρόφθασε ούτε τόν γαμπρό του να είδοσθή σή. Οί Νορμανδοί έπασαν σάν τούς λακούς, σάν λιοντάρια πολέμυσαν και οί δικοί του. Σε μιά στιγμή, συναντήθηκε και ό ίδιος ό βασιλιάς Χέττελ με τόν βασιλιά Λουδοβίκο των Νορμανδών. Και σε λίγο, το κορμί του Χέττελ ματωμένο κοιτόταν στη γη. Ένυχτωσε και καθώς έμέτρησαν τούς νεκρούς τών οί στρατιώτες του Χέττελ άντε λήφθηκαν όί οί Νορμανδοί είχαν κατορθώσει να κλέψουν την βασιλοπούλα Γκέρλιντ. Την άλλη αούλη, είδαν τα πανιά τών νορμανδικών καραβιών μακριά από την άκτή. Και κατάλαβαν πως δέν είχαν δυ άμεινι να τα κυνηγήσουν.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

Μαζεμένη σε μιά άκρη, στο κα τασόρωμα του βασιλικού καρεοιού η Γκέρλιντ άνάμεσα στις γυναικές της, έκλαιγε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά. Η αούλη της δέν έβλεπε πικρά.

θάλασσα. Τότε έπήδησε ό Χάρτμουτ στο κύμα και την έσωσε. Έπειτα, ένώ η Γκέρλιντ έτρεμε χλωμή στο κατάρωμα, το βασιλόπουλο έκανε παρατηρήσεις στον πατέρα του για το φέρεμά του. Η Γκέρλιντ τόν έκύταξε σκεπτική και ούτε μ'ένα χαμόγελο δέν τόν ευχαρίστησε για την υπεράσπισή του. Όταν έφθασαν στη Νορμανδία, είπε η βασιλοπούλα Γκέρλιντ στον γυίο της:

— Έγώ θα άναλάω να την η μερέμω την Γκέρλιντ.

— Ναί, μητέρα, άποκρίθηκε ό νέος. Άλλά σε παρακαλώ, με το καλό. Δέν θέλω να μεταχειρισθής εία.

— Ένωια σου, άποκρίθηκε η μητέρα του και κρυφογέλασε.

Όσο ήταν στο παλάτι ό Χάρτμουτ, η μητέρα του φερνόταν μα λασκά στη σκιάδα βασιλοπούλα. Κάθε τόσο, τη ρωτούσε χαμογε λώντας:

— Ε, πότε θα άποφασίσης να γίνης γυναικα του γυιού μου; Και αυτή άποκρινόταν πάντα το ίδιο:

— Ποτέ, αυτό να μην το συλλο γίζεσαστε ποτέ. Άγαπάω τόν Χέρβιχ.

Όταν έφυγε ό Χάρτμουτ για τόν πόλεμο, η Γκέρλιντ η μητέρα του άλλάξε τακτική.

— Άφού δέν θέλεις να γίνης νύφη μου, είνε στην Γκέρλιντ, θα γίνης δούλα μου.

Και της έρισε άρειά δουλεία. Θα πηγαινε κάθε πρωί, με μιά γυναικα της άκολουθίας της, στην θάλασσα, να πλέη ρούχα.

Με όθλια υπήρξαν, με το κεφάλι ψηλά, φορτωμένη τα ρούχα έκίνησε το άλλο πρωί για την τα πεινή της δουλεία η βασιλοπούλα. Τα χέρια της σε λίγο την επάνεσαν. Τα άδκρυα έτρεχαν άθελά της στο μάγουλά της. Η πιστή της Χίλντμπαργκ έκλαιγε και αούτη. Όταν όμως έγυρισε το δράδο, σκοτωμένη από την κόουρα, η Γκέρλιντ ένόμισε πως θα την έρρη πιο όποτακτική. Άλλά έλαβε πάλι την ίδια άπάντησι:

— Άγαπώ τόν Χέρβιχ. Έγύρισε ό Χάρτμουτ από τόν πόλεμο. Όταν είδε την Γκέρλιντ να τίς δει τακτισμένες από την κόουρα και παραενομήκε δταν αντί κρυσε την χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους. Δέν τίς ρώτησε όμως. Μα το δράδο, όταν άκουσε την πολεμική σάλπιγγα και την τρομαγμένη φωνή τού έφώναξε: «Έχθροι! Καράδια έχθρική!»

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της. Η δούλα του έπαινε την πίστη της.

την ίδιου ξένα μάτια στην θάλαα κατάρωμα που είχε καταιγισθεί. Οί νέοι όμως έζυγώναν γρήγορα και τίς έπρόλαβαν.

— Μη φεύγετε, άρειες κοπέλες, είπαν. Θα θέλαμε να μείουμε άν άκούσατε ποτέ να γίνετα λυγος για κάποια σκιάδα βασιλοπούλα πού την έφεραν εδώ πριν ά* χρό νια.

Η καρδιά της Γκέρλιντ έχτύπησε τρέλλα. Άποκρίθηκε γρήγορα:

— Για την Γκέρλιντ λένε; Ώ, αυτή πέθανε καιρό τώρα.

Στα λόγια της αυτή, ό ένας από τούς δυο ξένους άναστένανε άρειά και ό άλλος έσηπασε σε λυγμούς. Η Γκέρλιντ έτρεμε συγκορη. Έκύταξε τόν άνδρα πού έκλαιγε στα μάτια. Σε μιά στιγμή η άκρυσμένη του ματιά σπληώθηκε επάνω της έξεστακτική. Και άεφανα, μιά παράξενη χλωμάδα άπλώθηκε στο ώριο του πρώ σωπο.

— Ώ, ώρια κατέλα, έφώναξε. Άν δέν μπόλεγες πώς πέθανε η Γκέρλιντ, θάδάζα στοιχημα πώς είσαι έαυ.

— Κι' εγώ, τώρα πού είδα τα άδκρυά σου, άποκρίθηκε η Γκέρλιντ, με φωνή πνιγμένη από εύτυ χία βάζω στοιχημα πώς μ' άγα πής άκόμα, και άς πέρασαν τόσα χρόνια.

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;



ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

— Τα ίδια και χειρότερα κι' εγώ, κόνα Ντουτουό μου, έχω τα ρούχα ούλα στίδιαμένα μέσα σ' ένα πανερί και δέν ήπρη άκόμα σάπουνι για να τα πλύνω.

Η γρη, με την οποία μιλούσε η Ζαμφώ, έπλεκε ένα ζευγάρι καλτσάκια και στεκότανε στην πόρτα της.

— Τι να πη κανείς, Ζαμφώ μου! Πάω στο μπακάλη να πάρω το σαπούνι μου και μου δει νει το μισό άπο κεινο πού μου μερετάρει. Νά πιάσω καυγά; Τι να κερδίσω; Εά με πούνε και γλωσσού το κάτω - κάτω τη γρη.

Σε λίγο έσκυψε με κάποιον μυστικό τρόπο κι' είπε στη Ζαμφώ.

— Δέ μου λες, Ζαμφώ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;

— Γκέρλιντ, η σουνάδα σου η Τερψιθέα δέν έχει ασπουνι με δού δανείση, να κανής τη μπουγάδα σου;



ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πάλι, Καϊτάκι, σκάτρες και φέρεσαι παράλογα, πού θέλεις καλοπέρασι μπίζου και πρσίν' άλογα.

Τσάντα μου ζήτησες προχτές καπέλα τις προάλλες, και δέν άφήνεις μιά στιγμή τις λόδες τις μεγάλες.

Μαγιό μου ζήτησες έχτες, σάν τόσες καλιοκούδες, για να βαμψούσης από μπαιν - μίξ τις άλλες... μπαιν μιδύριδες.

Φρουτοπαγια μου ζήτεις ποιότητος άρστης, δερνύκα της έποχής, κοινώς τιμής ύψιστης.

Και θα με κάνης άπως (πής) ν' άλλάζω τακτική, κι' άλλη καινούργια μέ- (δοδο) ν' αρχίσω πρακτική.

Ητοι, θ' αρχίσω τη μπου (νιά) την ψηλοκρεμαστή, για να σου μάθω δηλα- (δης) ... δερνύκα τί έστι! ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ Σ

γεμάτο δελόνες και καρφίτσες και δίνει μ' αυτό όλα τα κακά πούχει άπάνω της.

Η Τερψιθέα χλώμιασε. — Δέν το πιστεύω για την κόνα Όλυμπία τέτοιο πράμα! Κουέλλια θάνα!

— Τ' άκουσα και στο λέω. Ούτ' εγώ ήμου- νε εκεί, ούτ' έαυ να το πιστέψης!

Και σε λίγο έπρόσθεσε: — Μα τί μάς κόφτει, καλέ! Ούτε σαπούνι μάς χάρσις, για να μάς μελετήση το κακό, όπως λύνει το σαπούνι να λυώσουνε τα κορ μιά μας! Έτσι λένε πως λέει άμα το δίνει.

Τι πράματα γίνονται σ' αυτό τόν κόσμο! Η Τερψιθέα άνέθηκε διαστική επάνω. Πρώ τη της φροντίδα να δη το σαπούνι. Φρίκη! Γεμάτο καρφίτσες!

Κατέθηκε κρατώντας το σάν φίδι. — Ηθού! Κι' έμένα μούδωκε δυο πλάκες!

— Άχι! η σκύλα, η άπιστη! έφώναξε η Ζαμφώ. Καλέ, γεμάτο καρφίτσες! Δόσε μου το να το πετάξω στην κορνιτζά και να μελε- τήσω άπάνω της τα κακά. Και μην πής τίπο τα σε κανένα. Άς την κρήνη το θεός!

Η Όρθοδοξία έλεγε: — Δός το, δός το Μην το δαστάρ στα χέρια σου.



Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Seaside

